Kohtulahendite kogumik

KOHTUJURISTI ETTEPANEK
PAOLO MENGOZZI
esitatud 19. novembril 2015 [1]

Liidetud kohtuasjad C-186/14 P ja C-193/14 P

ArcelorMittal Tubular Products Ostrava a.s. jt
versus
Hubei Xinyegang Steel Co. Ltd
ning
Euroopa Liidu Nõukogu
versus

Hubei Xinyegang Steel Co. Ltd

Apellatsioonkaebus — Dumping — Määrus (EÜ) nr 384/96 — Artikli 3 lõiked 5, 7 ja 9 — Artikli 6 lõige 1 — Teatavate rauast või terasest õmblusteta torude import Hiinast — Lõplik dumpinguvastane tollimaks — Kahju ohu kindlaksmääramine — Uurimisperioodist hilisemate andmete arvessevõtmine — Kohtuliku kontrolli ulatus

I. **Sissejuhatus**

1. Oma apellatsioonikaebustega paluvad ArcelorMittal Tubular Products Ostrava a.s. jt (edaspidi „ArcelorMittal jt”) ning Euroopa Liidu Nõukogu tühistada Üldkohtu otsuse Hubei Xinyegang Steel *vs.* nõukogu (T-528/09, EU:T:2014:35, edaspidi „vaidlustatud kohtuotsus”), milles Üldkohus rahuldas hageja nõude tühistada nõukogu 24. septembri 2009. aasta määrus (EÜ) nr 926/2009, millega kehtestatakse teatavate Hiina Rahvavabariigist pärinevate rauast või terasest õmblusteta torude impordi suhtes lõplik dumpinguvastane tollimaks ning nõutakse lõplikult sisse kõnealuse impordi suhtes kehtestatud ajutine tollimaks [2] (edaspidi „vaidlusalune määrus”).

2. Need apellatsioonkaebused, mis liideti Euroopa Kohtu presidendi 28. juuli 2014. aasta otsusega, võimaldavad Euroopa Kohtul esimest korda täpsustada mõiste „kahju tekitamise oht” ulatust nõukogu 22. detsembri 1995. aasta määruse (EÜ) nr 384/96 kaitse kohta dumpinguhinnaga impordi eest riikidest, mis ei ole Euroopa Ühenduse liikmed [3], nõukogu 21. detsembri 2005. aasta määrusega (EÜ) nr 2117/2005 [4] muudetud redaktsioonis (edaspidi „algmäärus”), artikli 3 tähenduses. Need tõstatavad ka küsimuse, mis puudutab seda, kas esimese astme kohus järgib selle kontrolli piire, mida ta peab läbi viima institutsioonide majanduslike hinnangute suhtes seoses dumpinguvastaste kaitsemeetmetega.

1 — Algkeel: prantsuse.
2 — ELT L 262, lk 19.
3 — EÜT 1996, L 56, lk 1; ELT eriväljaanne 11/10, lk 45.
4 — ELT L 340, lk 17.

II. **Õiguslik raamistik**

3. Algmääruse artiklis 3 on sätestatud:

„1. Kui ei ole kindlaks määratud teisiti, siis tähendab mõiste „kahju" käesoleva määruse kohaselt ühenduse tootmisharule tekitatud olulist kahju, ühenduse tootmisharule olulise kahju tekitamise ohtu või ühenduse tootmisharu rajamise olulist pidurdamist ning seda tõlgendatakse käesolevas artiklis ette nähtud korras.

[…]

5. Uurides dumpinguhinnaga impordi mõju asjaomasele ühenduse tootmisharule, hinnatakse kõiki asjakohaseid tootmisharu seisundit mõjutavaid majandustegureid ja -näitajaid, sh asjaolu, et tootmisharu on veel toibumas varasema dumpingu või subsideerimise mõjudest, tegeliku dumpingumarginaali suurusjärku, müügi, kasumi, toodangu, turuosa, tootlikkuse, investeeringutasuvuse ja tootmisvõimsuse rakendusastme tegelikku ja võimalikku vähenemist, ühenduse hindu mõjutavaid tegureid ning tegelikku ja võimalikku negatiivset mõju rahakäibele, laovarudele, tööhõivele, töötasudele, kasvule, kapitali kaasamise võimele ja investeeringutele. See loend ei ole ammendav, samuti ei saa otsustamisel tingimata määravaks üks või mitu loetletud tegureist.

[…]

7. Lisaks dumpinguhinnaga impordile uuritakse ka muid teadaolevaid tegureid, millega ühenduse tootmisharu samal ajal kahjustatakse, ning nende teguritega tekitatud kahju ei tohi lõike 6 alusel omistada dumpinguhinnaga impordile. Tegurid, mida võib selles suhtes arvesse võtta, hõlmavad dumpinguhinnata impordi mahtu ja hinda, nõudluse vähenemist või tarbimisharjumuste muutusi, kaubanduspiiranguid ning konkurentsi kolmandate riikide ja ühenduse tootjate vahel, tehnoloogia arengut ning ühenduse tootmisharu eksporditegevust ja tootlikkust.

[…]

9. Olulise kahju tekitamise ohu kindlaksmääramisel tuginetakse faktidele, mitte vihjetele, oletustele ega kaudsetele võimalustele. Muudatus asjaoludes, mis tekitaksid olukorra, mille puhul dumping põhjustaks kahju, peab olema selgelt prognoositav ja peatselt toimuv.Tehes otsust olulise kahju ohu olemasolu kohta, tuleks arvesse võtta niisuguseid tegureid nagu:

a) ühenduse turule suunatud dumpinguhinnaga impordi märkimisväärne kasvutempo, mis viitab importimise olulise suurenemise tõenäosusele;

b) eksportija piisavad ja vabalt kasutatavad tootmisvõimsused või nende peatne ja oluline suurenemine, mis viitab tõenäosusele, et dumpinguhinnaga eksport ühendusse võib oluliselt kasvada, võttes arvesse teiste mis tahes lisaeksporti vastu võtta võivate eksporditurgude olemasolu;

c) kas import toimub hindadega, mis oluliselt langetavad hindu või takistavad olulisel määral hinnatõuse, mis muidu aset leiaksid ja mis tõenäoliselt suurendaksid edasise impordi nõudlust; ja

d) uuritava toote laovarud.

Ükski neist tegureist ei või iseenesest olla otsustamisel tingimata määrav, kuid kõigi vaadeldavate tegurite arvessevõtmine peab viima järeldusele, et peatselt on oodata edasist dumpinguhinnaga eksporti ja et kui ei rakendata kaitsemeetmeid, on tagajärjeks oluline kahju."

4. Algmääruse artikli 6 lõikes 1 on ette nähtud:

„Pärast menetluse algatamist alustab komisjon koostöös liikmesriikidega uurimist ühenduse tasandil. Dumpingut ja kahju uuritakse ühel ajal. Tüüpilise järelduse saamiseks valitakse dumpingu puhul uurimisperioodiks tavaliselt vähemalt kuue kuu pikkune menetluse algatamisele vahetult eelnev ajavahemik. Teavet uurimisperioodile järgneva perioodi kohta ei võeta üldjuhul arvesse."

III. **Vaidluste taust**

5. Komisjon avaldas 9. juulil 2008 Euroopa Liidu õmblusteta terastorude tootmisharu kaitsekomitee kaebuse alusel teate teatavate Hiinast pärit rauast või terasest õmblusteta torude importi käsitleva dumpinguvastase menetluse algatamise kohta.[5]

6. Komisjon otsustas piirata oma uurimist valimiga, vastavalt algmääruse artiklile 17. Sellega seoses valis ta välja neli Hiina eksportivat tootjat, kelle eksport moodustas vaatlusaluse toote liitu suunatud ekspordi kogumahust 70%. Nende eksportivate tootjate hulgas oli Hubei Xinyegang Steel Co. Ltd (edaspidi „Hubei").

7. Komisjon võttis 7. aprillil 2009 vastu määruse (EÜ) nr 289/2009, millega kehtestatakse ajutine dumpinguvastane tollimaks teatavate Hiina Rahvavabariigist pärinevate rauast või terasest õmblusteta torude impordi suhtes[6] (edaspidi „ajutine määrus").

8. Ajutise määruse põhjenduses 13 märkis komisjon, et dumpingu ja kahju uurimine hõlmas ajavahemikku 1. juulist 2007 kuni 30. juunini 2008 (edaspidi „uurimisperiood"). Kahju hindamise seisukohalt asjakohaste suundumuste uurimine hõlmas ajavahemikku alates 2005. aasta 1. jaanuarist kuni uurimisperioodi lõpuni (edaspidi „vaatlusalune periood").

9. Vastavalt oma uurimisele, millest on tehtud kokkuvõte ajutise määruse põhjenduses 135, leidis komisjon esiteks, „et kuigi ühenduse tootmisharu ei kannatanud vaatlusalusel perioodil olulist kahju, oli ta uurimisperioodi lõpuks kaitsetus olukorras", teiseks, et „esinesid kõik märgid selle kohta, et pärast uurimisperioodi võib kahju tekkida", ja kolmandaks, et „kahju ohu tingimus oligi juba täidetud".

10. Nõukogu võttis 24. septembril 2009 vastu vaidlusaluse määruse.

11. Selle määruse põhjendustes 35–81 kinnitas nõukogu komisjoni järeldusi ajutises määruses, mis käsitlesid kahju puudumist ja liidu tootmisharule kahju ohu esinemist. Selles osas võttis nõukogu arvesse andmeid, mis puudutavad uurimisperioodile järgnevat perioodi, st ajavahemikku 2008. aasta juulist 2009. aasta märtsini.

IV. **Menetlus Üldkohtus ja vaidlustatud kohtuotsus**

12. Üldkohtu kantseleisse 30. detsembril 2009 saabunud hagiavalduses palus Hubei tühistada vaidlusalune määrus. Komisjon ning ArcelorMittal jt astusid menetlusse nõukogu nõuete toetuseks.

13. Oma hagi toetuseks esitas Hubei kolm väidet. Kolmas nendest väidetest käsitles seda, et rikutud oli algmääruse artikli 3 lõiget 9, artikli 9 lõiget 4 ja artikli 10 lõiget 2, kuna vaidlusalune määrus põhines olulise kahju ohu olemasolu kindlaksmääramisel tehtud ilmsetel hindamisvigadel.

5 — ELT C 174, lk 7.

6 — ELT L 94, lk 48.

14. Üldkohus hindas üksnes Hubei kolmandat väidet ning nõustus sellega. Üldkohus leidis esiteks, et nõukogu tegi ilmse hindamisvea, kinnitades komisjoni järeldust, mille kohaselt liidu tootmisharu oli uurimisperioodi lõpus kaitsetus olukorras, ja teiseks, et nõukogu on rikkunud algmääruse artikli 3 lõiget 9, leides, et käesolevas asjas esines kahju oht.

15. Institutsioonide hinnangute kohta, mis puudutavad liidu tootmisharu kaitsetut olukorda, leidis Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 61, et kui liidu tootmisharu turuosa muutus välja arvata, siis on kõik institutsioonide esitatud majandustegurid positiivsed ja annavad üldiselt pildi jõupositsioonis, mitte ebakindlas või kaitsetus olukorras olevast tootmisharust. Üldkohtu arvates ei kinnitanud asjassepuutuvad majandusandmed liidu institutsioonide järeldust, et liidu tootmisharu oli kaitsetus olukorras.

16. Peale selle lükkas Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 63–65 tagasi teised asjaolud, mis institutsioonid esitasid selleks, et põhjendada oma järeldust selle kohta, et liidu tootmisharu oli uurimisperioodi lõpus kaitsetus olukorras. Üldkohus märkis iseäranis, et nõudluse vähenemist ei tohi omistada dumpinguhinnaga impordile, ja leidis, et käesoleva juhtumi asjassepuutuvad asjaolud ei kinnitanud väidet, et Hiinast pärit impordi kasv seadis loomulikult piirangud liidu tootmisharu investeeringute tegemisele ja takistas tootmisvõimsuse suurendamist, mis olnuks kooskõlas turu laienemisega.

17. Kahju ohu kohta leidis Üldkohus pärast vaidlustatud kohtuotsuse punktides 70–90 läbi viidud analüüsi selle kohtuotsuse punktis 91, et algmääruse artikli 3 lõikes 9 ette nähtud neljast tegurist ühte (uurimisaluse toote laovarud) ei pea institutsioonid määravaks, kahe teguri puhul (impordimaht ja impordihinnad) esinevad vastuolud komisjoni prognooside, mida nõukogu kinnitas vaidlusaluses määruses, ja uurimisperioodile järgneva perioodi asjakohaste andemete vahel ning üks tegur (ekspordivõime ja ekspordi ümbersuunamise oht) on arvessevõetavate asjakohaste asjaolude osas puudulik.

18. Vaidlustatud kohtuotsuse samas punktis 91 lisas Üldkohus, et neid vastuolusid ja puudusi tuleb vaadelda algmääruse artikli 3 lõikes 9 ette nähtud nõude taustal, mille kohaselt tuleb kahju ohu kindlaksmääramisel tugineda „faktidele, mitte vihjetele, oletustele ega kaudsetele võimalustele” ja muudatus asjaoludes, mis tekitaksid olukorra, mille puhul dumping põhjustaks kahju, peab olema „selgelt prognoositav ja peatselt toimuv”.

19. Üldkohus järeldas seega vaidlustatud kohtuotsuse punktis 93, et kuna kahju ohu tuvastamine oli vaidlusaluse määruse aluseks ja kuna nõukogu on selles osas teinud vea, tuleb kõnealune määrus tühistada osas, milles kehtestatakse dumpinguvastased tollimaksud Hubei toodetud toodete ekspordi suhtes ja nõutakse sisse selle ekspordi suhtes kehtestatud ajutised tollimaksud.

V. **Apellatsioonimenetluste poolte nõuded ja menetlus Euroopa Kohtus**

20. Kohtuasjas C-186/14 P paluvad ArcelorMittal jt Euroopa Kohtul:

— tühistada vaidlustatud kohtuotsus;

— lükata tagasi esimese kohtuastme hageja esitatud kolmanda väite esimene osa;

— ülejäänud osas saata asi Üldkohtule tagasi ja

— mõista ArcelorMittali jt esimeses kohtuastmes ja käesolevas apellatsioonimenetluses kantud kohtukulud välja Hubeilt.

21. Kohtuasjas C-193/14 P palub nõukogu Euroopa Kohtul:

— tühistada vaidlustatud kohtuotsus;

— lükata tagasi esimese kohtuastme hageja esitatud kolmanda väite esimene osa;

— saata asi tagasi Üldkohtule, et see kohus analüüsiks teisi esimeses kohtuastmes esitatud väiteid;

— mõista nõukogu mõlemas kohtuastmes kantud kohtukulud välja Hubeilt.

22. Hubei palub Euroopa Kohtul:

— jätta apellatsioonkaebused tervikuna rahuldamata ja

— mõista kohtukulud välja apellantidelt.

23. Euroopa Kohtu presidendi 28. juuli 2014. aasta otsusega liideti need kaks kohtuasja menetluse suulise osa ja kohtuotsuse jaoks.

24. Euroopa Kohtu kodukorra artikli 172 kohaselt esitas komisjon vastuse apellatsioonkaebusele, milles ta ühineb ArcelorMittali jt ning nõukogu nõuetega ja palub Euroopa Kohtul mõista kohtukulud välja Hubeilt.

25. Itaalia Vabariik, kellel lubati Euroopa Kohtu presidendi 21. augusti 2014. aasta otsusega astuda menetlusse nõukogu nõuete toetuseks kohtuasjas C-193/14 P, palub samuti Euroopa Kohtul tühistada vaidlustatud kohtuotsus, lükata tagasi esimese kohtuastme hageja esitatud kolmanda väite esimene osa ja saata asi tagasi Üldkohtule.

VI. **Väidete analüüs**

26. ArcelorMittal jt esitavad kolm tühistamisväidet. Nende väidete kohaselt on valesti tõlgendatud algmääruse artikli 3 lõiget 7, valesti kohaldatud selle määruse artikli 3 lõiget 9 ja rikutud artikli 6 lõiget 1 ning Üldkohus järeldas ekslikult, et liidu institutsioonide analüüsis kahju ohu kohta oli tehtud ilmne hindamisviga.

27. Oma apellatsioonkaebuse põhjendamiseks esitab nõukogu omakorda neli tühistamisväidet, mille kohaselt esiteks on rikutud algmääruse artikli 3 lõiget 5 ja moonutatud tõendeid, teiseks on tõlgendatud valesti algmääruse artikli 3 lõiget 7, kolmandaks on tõlgendatud valesti algmääruse artikli 3 lõiget 9 ja neljandaks rikkus Üldkohus õigusnormi selles osas, milles ta asendas liidu institutsioonide hinnangu majandustegurite kohta omaenda hinnanguga.

28. Kuivõrd mõlema apellatsioonkaebuse praktiliselt kõik väited on analoogsed või vähemalt suures osas kattuvad, teen ettepaneku analüüsida neid kõiki koos alljärgnevas järjekorras:

— nõukogu apellatsioonkaebuse esimene väide ning ArcelorMittali jt apellatsioonkaebuse kolmanda väite esimene osa, mille kohaselt on sisuliselt rikutud algmääruse artikli 3 lõiget 5 ja moonutatud tõendeid Üldkohtu järeldustes liidu tootmisharu kaitsetu olukorra kohta;

— nõukogu apellatsioonkaebuse teine väide ja ArcelorMittali jt apellatsioonkaebuse esimene väide, mille mõlema kohaselt on tõlgendatud valesti algmääruse artikli 3 lõiget 7;

— nõukogu apellatsioonkaebuse kolmas väide, ArcelorMittali jt apellatsioonkaebuse teine väide ja kolmanda väite teine osa, mille kohaselt on valesti tõlgendatud algmääruse artikli 3 lõiget 9 ja tehtud vigu seoses kahju ohtu puudutavate tegurite analüüsimisega;

— nõukogu apellatsioonkaebuse neljas väide, et Üldkohus rikkus õigusnormi, asendades liidu institutsioonide hinnangu majandustegurite kohta omaenda hinnanguga.

A. *Nõukogu apellatsioonkaebuse esimene väide ning ArcelorMittali jt apellatsioonkaebuse kolmanda väite esimene osa, mille kohaselt on rikutud algmääruse artikli 3 lõiget 5 ja moonutatud tõendeid Üldkohtu järeldustes liidu tootmisharu kaitsetu olukorra kohta*

1. Poolt argumentide kokkuvõte

29. Nõukogu leiab, et kuigi algmääruse artiklis 3 ei ole kasutatud mõistet „kaitsetu”, võib see mõiste siiski, nii nagu käesolevas asjas, kujutada endast määravat tegurit kahju ohu tuvastamiseks. Niisiis moodustab liidu tootmisharu kaitsetu olukord esimese etapi, mille käigus institutsioonid analüüsisid liidu tootmisharu olukorda, tuginedes algmääruse artikli 3 lõikes 5 loetletud teguritele. Nende tegurite hulgas on dumpinguhinnaga impordi mõju, mida Üldkohus ei uurinud.

30. Lisaks leiab nõukogu, et selliseid majandustegureid nagu laovarude tase, müügimaht, liidu tootmisharu turuosa, tööhõive määr, müügihinnad, investeeringutasuvus ja selle tootmisharu kasum hinnates jõudis Üldkohus puudulikele või lausa valedele järeldustele, jättes kõrvale teatud asjaolud ja eirates positiivsete tegurite negatiivseid suundumisi või külgi uurimisperioodi kahe viimase aasta jooksul, mis tähendab tõendite ilmset moonutamist. Peale selle ei võtnud Üldkohus arvesse ei dumpingumarginaali suurusjärku ega institutsioonide analüüsi, mis käsitles liidu tootmisharu toibumist varasemast dumpingust.

31. ArcelorMittal jt väidavad, et Üldkohus omistas „kaitsetuse” mõistele iseseisva tähenduse ja tähtsuse, mida sellel ei ole. Nad märgivad, et ainus asjassepuutuv küsimus on see, kas järeldus liidu tootmisharu kaitsetuse kohta oli ilmselgelt vale, ja mitte see, kas institutsioonid kvalifitseerisid olukorra õigesti „kaitsetuks”. Algmääruses ei ole nimelt kasutatud sõna „kaitsetu” või „kaitsetus” ning see nõuab veelgi vähem seda, et tingimuseks, mis võimaldab tuvastada kahju ohtu, oleks see, et liidu tootmisharu oleks uurimisperioodi lõpus „kaitsetus” olukorras.

32. ArcelorMittal jt väitel on samuti väärad Üldkohtu järeldused vaidlustatud kohtuotsuse punktides 64 ja 65, mis puudutavad vastavalt esiteks liidu tootmisharu investeeringute tegemist ja tootmisvõimsuse suurendamist, ja teiseks asjaolu, et see tootmisharu ei olnud toibunud vaidlusaluse määruse esemeks olevast varasemast dumpingust.

33. Komisjon leiab, et Üldkohtu lähenemisviisi puhul on selgelt eiratud kohtupraktikat, mis käsitleb institutsioonide laia kaalutlusõigust keerukates dumpinguküsimustes, ja peegeldab Üldkohtu ilmselget soovi asendada nõukogu hinnang tema enda hinnanguga. Komisjon nõustub ArcelorMittali jt argumentidega „kaitsetuse” mõiste kohta ja lisab, et tegemist on üksnes mõistega, mis puhtalt kirjeldab liidu tootmisharu olukorda.

34. Hubei vastab sisuliselt, et need apellatsioonkaebuste väited on vastuvõetamatud, kuivõrd need vaidlustavad Üldkohtu teostatud faktiliste asjaolude hindamise, ja on igal juhul põhjendamatud. Selle kohta täpsustab ta, et vastavalt kohtupraktikale kontrollis Üldkohus, kas tõendid kinnitasid järeldusi, mis institutsioonid nende põhjal tegid, ja järeldas õigesti, et see ei olnud nii. Peale selle väidab Hubei, et etteheide, et Üldkohus ei käsitlenud sõnaselgelt dumpingumarginaali, on samuti põhjendamatu, sest see ei ole asjakohane majandusnäitaja selleks, et hinnata, kas liidu tootmisharu on kaitsetus olukorras või kas on olemas kahju oht.

2. Analüüs

35. Kriitika, mis apellandid käesolevates väidetes esitasid, on suunatud vaidlustatud kohtuotsuse nende punktide pihta, mis käsitlevad hinnangut liidu tootmisharu olukorra kohta uurimisperioodi lõpus, arvestades algmääruse artikli 3 lõikes 5 loetletud tegureid.

36. Pärast vaidlustatud kohtuotsuse punktides 58–65 läbi viidud analüüsi järeldas Üldkohus selle kohtuotsuse punktis 66, et nõukogu tegi ilmse hindamisvea, kinnitades komisjoni järeldust (mis on tehtud ajutises määruses), mille kohaselt oli liidu tootmisharu uurimisperioodi lõpus kaitsetus olukorras. Üldkohus leidis, et majandusandmed, millele institutsioonid tuginesid, ei kinnitanud seda järeldust, vaid vastupidi andsid üldiselt pildi jõupositsioonis, mitte ebakindlas või kaitsetus olukorras olevast tootmisharust.[7]

37. Enne apellantide esitatud väidete analüüsimist on oluline märkida, et nad ei vaidle vastu vaidlustatud kohtuotsuse punktis 58 esitatud Üldkohtu tuvastusele, milles ta märkis sisuliselt, et kuigi liidu tootmisharu olukord uurimisperioodi lõpus on esitatud (nii algmääruse kui ka ajutise ja vaidlusaluse määruse) kahju puudutavas osas, „ei puudu sellel seos kahju ohu analüüsiga”, mis on ette nähtud algmääruse artikli 3 lõikes 9.

38. Kuigi sellele tuvastusele ei ole vastu vaieldud, võimaldab see tuua esile ja paremini mõista seoseid algmääruse artikli 3 „Kahju tuvastamine” erinevate asjakohaste lõigete vahel.

39. Algmääruse artikli 3 lõige 1 määratleb, et kui ei ole kindlaks määratud teisiti, tähendab mõiste „kahju” eelkõige liidu tootmisharule tekitatud olulist *kahju* või sellele tootmisharule olulise *kahju tekitamise ohtu*.

40. Selle määruse artikli 3 lõige 2 reguleerib kahju *olemasolu* tuvastamist. Selle raames peab objektiivselt uurima esiteks dumpinguhinnaga impordi mahtu ja mõju samasuguste toodete hindadele liidu turul ja teiseks kõnealuse impordi edaspidist mõju liidu tootmisharule.

41. Algmääruse artikli 3 lõige 5, mida institutsioonid kohaldasid vaidlusaluse määruse raames, täpsustab, et dumpinguhinnaga impordi mõju liidu tootmisharule uurides hinnatakse „kõiki asjakohaseid [liidu] tootmisharu seisundit mõjutavaid majandustegureid ja -näitajaid”. Selles artiklis on märgitud, et nende tegurite loend ei ole ammendav.

42. Selle määruse artikli 3 lõige 9 reguleerib „olulise kahju tekitamise ohu kindlaksmääramist”. Selles on täpsustatud, et see kindlaksmääramine peab tuginema faktidele, mitte vihjetele, oletustele ega kaudsetele võimalustele, ja muudatus asjaoludes, mis tekitaksid olukorra, mille puhul dumping põhjustaks kahju, peab olema selgelt prognoositav ja peatselt toimuv. Artikli 3 lõikes 9 on samuti loetletud neli tegurit, mida tuleb teiste hulgas arvesse võtta, et teha otsus „olulise kahju ohu olemasolu kohta”. Artikli 3 lõikes 9 on täpsustatud, et ükski neist tegureist ei või iseenesest olla otsustamisel määrav, kuid kõigi vaadeldavate tegurite arvessevõtmine peab viima järeldusele, et peatselt on oodata edasist dumpinguhinnaga eksporti ja et kui ei rakendata kaitsemeetmeid, on tagajärjeks oluline kahju.

43. Seega saab järeldada, et kui algmääruse artikli 3 lõige 2 nõuab, et „kahju [*olemasolu*] tuvastamise”[8] raames peab eelkõige objektiivselt uurima dumpinguhinnaga impordi edaspidist mõju ühenduse tootmisharule, ning selle uurimise käigus hinnatakse vastavalt algmääruse artikli 3 lõikele 5 kõiki asjakohaseid liidu tootmisharu seisundit mõjutavaid tegureid ja näitajaid; siis algmäärus ei nõua sõnaselgelt seda uurimist kahju *ohu* analüüsimise puhul selle määruse artikli 3 lõike 9 tähenduses.

7 — Vt vaidlustatud kohtuotsuse punktid 61 ja 66.

8 — Kohtujuristi kursiiv.

44. Siiski on algmääruse artikli 3 lõikes 9 mitteammendavalt loetletud tegurid, mida tuleks arvesse võtta kahju ohu olemasolu kindlaksmääramisel, mis ei välista seega neid tegureid, mis on seotud liidu tootmisharu seisundiga ja mida on nimetatud selle määruse artikli 3 lõikes 5.

45. Nagu institutsioonid leidsid käesolevas asjas, tundub, et kahju ohu raames on lisaks vajalik uurida asjakohaseid liidu tootmisharu seisundit mõjutavaid tegureid.

46. Tõsi küll, see uurimine ei aita tõendada kahju olemasolu, sest tulenevalt määratlusest ei ole kahju ohu analüüsimise raames see kahju (veel) tekkinud.

47. See võimaldab siiski anda ülevaate liidu tootmisharu olukorrast, mida silmas pidades saavad institutsioonid hinnata, nagu nõuab algmääruse artikli 3 lõige 9, kas edasise peatselt toimuva dumpinguhinnaga impordi korral muutuks liidu tootmisharul lasuv olulise kahju oht oluliseks kahjuks, juhul kui ei rakendata kaitsemeetmeid.

48. Teisisõnu, selleks, et institutsioonid saaksid kindlaks määrata, kas on olemas liidu tootmisharule olulise kahju tekitamise oht, samas kui tulenevalt selle ohu määratlusest ei ole sellel tootmisharul asjaomasel hetkel varalist kahju, vaatamata dumpinguhinnaga impordi mõjule uurimisperioodi jooksul, on vaja tunda selle tootmisharu hetkeolukorda. Vaid selle tootmisharu hetkeolukorda mõistes saavad institutsioonid kindlaks määrata, kas tulevase dumpinguhinnaga impordi peatselt toimuv suurenemine võib liidu tootmisharule tuua kaasa olulise kahju, kui ei rakendata mingeid kaitsemeetmeid.[9]

49. Käesolevas asjas on selge, et oma analüüsi lõpus järeldasid institutsioonid algmääruse artikli 3 lõikes 5 loetletud (mitteammendavate) tegurite ja näitajate uurimisest, et kuigi liidu tootmisharule ei olnud uurimisperioodil tekkinud varalist kahju, oli see siiski selle perioodi lõpus, st 30. juunil 2008, „kaitsetus olukorras".

50. Seda kaitsetut olukorda, millele viitas Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 58, võeti arvesse ajutises määruses ja vaidlusaluses määruses kahju ohu analüüsi raames.

51. Nagu Üldkohus meenutas vaidlustatud kohtuotsuse punktis 57, vaidlustas Hubei Üldkohtus selle järelduse, väites, et see on vastuolus asjassepuutuvate majandusandmetega.

52. On küll tõsi, et, nagu märgivad ArcelorMittal jt, algmäärus ei kehtesta mitte mingil viisil liidu tootmisharu kaitsetut olukorda tingimuseks, mille tulemusena võib tuvastada kahju ohtu. Siiski on väär jätta muljet, et Üldkohus nõudis institutsioonidelt, et need tõendaksid, et liidu tootmisharu vastab sellisele tingimusele. Mitte ükski vaidlustatud kohtuotsuse punktidest ei viita sellele.

53. Asjaolu, et liidu tootmisharu kaitsetu seisund, mille institutsioonid tuvastasid, võib esineda liidu tootmisharu olukorra faktilise kirjeldusena, nagu väidab komisjon, ei tähenda, et see jääb välja igasuguse kohtuliku kontrolli alt; iseäranis hõlmab ilmse hindamisvea kontrollimine kindlasti asjaolusid või tõendeid.

54. Lisaks kahtlen toimiku materjale arvestades, et sellel mõistel on käesolevas asjas üksnes faktilise kirjelduse ülesanne.

9 — Vt analoogia alusel 1994. aasta üldise tolli- ja kaubanduskokkuleppe VI artikli rakendamise lepingu (dumpinguvastane leping) artiklite 3.4 ja 3.7 tõlgendamise kohta, mille sätted on üle võetud vastavalt algmääruse artikli 3 lõigetes 5 ja 9, vaekogu aruanne „Mehhiko – dumpinguvastane uurimine Ameerika Ühendriikidest pärineva kõrge fruktoosisisaldusega maisisiirupi suhtes" WT/DS132/R, 28.1.2000, punktid 7.140 ja 7.141, mille võttis vastu vaidluste lahendamise organ 24. veebruaril 2000. Seda vaekogu hinnangut kinnitas vaekogu aruanne „Mehhiko – dumpinguvastane uurimine Ameerika Ühendriikidest pärineva kõrge fruktoosisisaldusega maisisiirupi suhtes", WT/DS132/RW, 22.6.2001, punktid 6.24 ja 6.28, ning apellatsioonikogu aruanne, WT/DS132/AB/RW, 22.10.2001, punktid 114–118.

55. Nagu nõukogu oma apellatsioonkaebuses sõnaselgelt möönab, käsitasid institutsioonid liidu tootmisharu kaitsetut olukorda nimelt kui „määravat" asjaolu kahju ohu analüüsimisel käesolevas asjas. See ilmneb väga selgelt iseäranis ajutise määruse põhjendusest 126, mida Üldkohus nimetas vaidlustatud kohtuotsuse punktis 58, ning sama määruse põhjendusest 135, mille kohaselt kaitsetu olukord ilmneb kui üks kolmest kriteeriumist, mis võimaldas komisjonil järeldada, et Hiina päritolu dumpinguhinnaga impordiga seotud peatse ohu ja liidu tootmisharu suhtes prognoositud varsti tekkiva kahju vahel on põhjuslik seos. [10]

56. Lisaks on siis, kui liidu tootmisharu on dumpinguhinnaga impordi tõttu juba majanduslikult ebakindlas või kaitsetus olukorras, ilmselt lihtsam tõendada peatselt tekkiva olulise kahju ohu olemasolu, kui siis, kui algmääruse artikli 3 lõikes 5 ette nähtud teguritest ilmneb, et see tootmisharu on laienemisjärgus või vähemalt jõupositsioonis. [11]

57. Neil asjaoludel leian, et kui esimeses kohtastmes esitati Üldkohtule väide, et institutsioonide järeldus liidu tootmisharu kaitsetu olukorra kohta oli vastuolus asjassepuutuvate majandusandmetega, oli sellel kohtul täielik õigus Hubei esitatud väidet analüüsida.

58. Samuti on oluline lükata tagasi nõukogu üldist laadi etteheide, et Üldkohus rikkus algmääruse artikli 3 lõiget 5, kuna see kohus ei uurinud dumpinguhinnaga impordi mõju liidu tootmisharu olukorrale. Nimelt ei ole see mõju iseenesest üks algmääruse artikli 3 lõikes 5 loetletud teguritest. See kujutab endast algmääruse artikli 3 lõikes 5 nimetatud tegurite uurimise (positiivset või negatiivset) tulemust. Seega tõlgendab nõukogu minu arvates seda sätet valesti.

59. Käesolevate apellatsioonkaebuste väidete puhul on kesksemal kohal küsimus selle kohta, milline ulatus on kontrollil, mida Üldkohus teostas järelduse üle, millele institutsioonid jõudsid pärast algmääruse artikli 3 lõikes 5 loetletud tegurite ja näitajate hindamist ja mis puudutab liidu tootmisharu kaitsetut olukorda; ning võimalus, et Üldkohus moonutas sellega seoses tõendeid.

60. Kohtuliku kontrolli ulatuse kohta tuleb kõigepealt esile tuua, et Üldkohus tuletas sõnaselgelt meelde piire, mida tal tuleb järgida juhul, kui ta peab kontrollima kaubanduse kaitsemeetmete õiguspärasust. See ilmneb üheselt vaidlustatud kohtuotsuse punktist 53, milles on õigustatult viidatud Euroopa Kohtu praktikale, mille kohaselt on institutsioonidel selles valdkonnas ulatuslik kaalutlusõigus nende majanduslike, poliitiliste ja õiguslike olukordade keerulisuse tõttu, mida nad peavad uurima, mis eeldab, et kohtulik kontroll keeruliste majanduslike olukordade hindamise üle peab piirduma sellega, et kontrollitakse menetlusnormidest kinnipidamist, vaidlustatud valiku tegemise aluseks võetud asjaolude sisulist õigsust, ilmsete vigade puudumist faktiliste asjaolude hindamisel või võimu kuritarvitamise puudumist. [12]

10 — Ajutise määruse põhjenduse 126, mis käsitleb „järeldust kahju ohu kohta", viimases lõigus on märgitud, et „jõutakse esialgsele järeldusele, et meetmete puudumise korral tekitaks Hiina päritolu dumpinguhinnaga import kaitsetule [liidu] tootmisharule peatselt olulist kahju, eelkõige müügi, turuosa, tootmismahu ja kulutasuvuse vähenemise näol." Sama määruse põhjenduses 135 on märgitud: „[k]okkuvõtteks võib öelda, et kuigi ühenduse tootmisharu ei kannatanud vaatlusalusel perioodil olulist kahju, oli ta uurimisperioodi lõpuks kaitsetus olukorras (vt põhjendus 89), esinesid kõik märgid selle kohta, et pärast uurimisperioodi võib kahju tekkida (vt põhjendus 112) ja kahju ohu tingimus oligi juba täidetud, nagu selgitatud põhjenduses 126; seepärast järeldatakse, et dumpinguhinnaga Hiina impordiga seotud ohu ja [liidu] tootmisharu suhtes prognoositud kahju vahel on põhjuslik seos."

11 — Vt selle kohta analoogia alusel vaekogu aruanne „Egiptus – Lõplikud dumpinguvastased meetmed Türgist pärit terasarmatuurtalade impordile", WT/DS211/R, 8.8.2002, punkt 7.91. Vt ka Dascalescu, F. D., „Threat of Injury in Anti-dumping Investigations: Some Comments on the Current Practice at EU and WTO Level", *Journal of World Trade*, nr 4, 2011, lk 884.

12 — Vt kohtuotsused Ikea Wholesale (C-351/04, EU:C:2007:547, punkt 40) ja Hoesch Metals and Alloys (C-373/08, EU:C:2010:68, punkt 61), millele Üldkohus viitab, ning hiljutisemad kohtuotsused nõukogu ja komisjon *vs*. Interpipe Niko Tube ja Interpipe NTRP (C-191/09 P ja C-200/09 P, EU:C:2012:78, punkt 63) ning Simon, Evers & Co. (C-21/13, EU:C:2014:2154, punkt 29).

61. Meenutagem lisaks, et Euroopa Kohus on seda kohtupraktikat juba rakendanud liidu tootmisharule tekitatud kahju olemasolu kindlaksmääramisel, mis eeldab keerulise majandusliku olukorra hindamist, iseäranis sellele tootmisharule kahju tekitavate tegurite kindlaksmääramisel dumpinguvastases uurimises.[13] Leian, niisamuti nagu nentis Üldkohus, et sama peab kehtima ka kahju ohu kindlaksmääramise puhul.

62. Sellest tuleneb, et liidu kohus ei saa sellistes keerulistes majanduslikes olukordades teostatava piiratud kontrolli raames asendada liidu institutsioonide majanduslikku hinnangut omaenda hinnanguga.[14]

63. Nagu Euroopa Kohus on korduvalt märkinud konkurentsi- ja riigiabiõiguse kontekstis, mis on valdkonnad, milles nagu kaubanduse kaitsemeetmete valdkonnaski antakse keerulisi majanduslikke hinnanguid, ei tähenda institutsioonide ulatuslik kaalutlusruum siiski, et liidu kohus peaks hoiduma kontrollimast, kuidas need institutsioonid on majanduslikku laadi andmeid tõlgendanud.[15]

64. Selle kohtupraktika kohaselt ei pea liidu kohus nimelt kontrollima mitte ainult esitatud tõendite sisulist õigsust, usaldusväärsust ja sidusust, vaid ka seda, kas need tõendid sisaldavad kogu asjakohast teavet, mida keerulise olukorra hindamisel tuleb arvesse võtta, ja kas kõnealused tõendid võivad toetada järeldusi, mis nende pinnalt on tehtud.[16]

65. Vaidlustatud kohtuotsuse punktis 53 võttis Üldkohus selle kohtupraktika üle majanduslike andmete uurimise kontekstis, mis on seotud kahju ohu analüüsiga. Ta rakendas seda ka siis, kui ta kontrollis institutsioonide järeldust, mis puudutas liidu tootmisharu kaitsetut olukorda uurimisperioodi lõpus. Nimelt otsustas Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 66 selle uurimise tulemusena, et „käesoleva juhtumi asjassepuutuvad andmed ei toeta" seda järeldust.

66. Euroopa Kohus ei ole seni kaubanduse kaitsemeetmete valdkonnas sõnaselgelt üle võtnud selle kohtupraktika sõnastust, mida ta kasutas konkurentsi- ja riigiabiõiguse valdkondades ja millele on viidatud eespool punktides 63 ja 64.

67. Euroopa Kohus kasutas seda aga selgelt oma kohtuotsuses nõukogu ja komisjon *vs*. Interpipe Niko Tube ja Interpipe NTRP (C-191/09 P ja C-200/09 P, EU:C:2012:78).[17] Euroopa Kohtul paluti kontrollida, kas Üldkohus ei olnud ületanud oma kohtuliku kontrolli piire, kui ta tunnistas ebapiisavalt veenvateks asjakohased toimiku tõendid, millele institutsioonid olid tuginenud selleks, et järeldada, et kahe Ukraina eksportijaga seotud müügiettevõtja ülesanded, kelle tooteid dumpinguhinnaga müüdi, olid sarnased komisjonitasu alusel töötava agendi ülesannetega; ning Euroopa Kohus leidis, et Üldkohtu teostatud kontroll nende tõendite üle ei kujutanud endast asjaolude uut hindamist, mis asendaks institutsioonide hinnangu. Üldkohus ei olnud seega piiranud institutsioonide ulatuslikku kaalutlusõigust, vaid üksnes kontrollis, kas need tõendid „võisid olla institutsioonide tehtud järelduste aluseks".[18]

13 — Vt eelkõige kohtuotsused Transnational Company „Kazchrome" ja ENRC Marketing *vs*. nõukogu (C-10/12 P, EU:C:2013:865, punkt 22) ning TMK Europe (C-143/14, EU:C:2015:236, punkt 34).

14 — Vt eelkõige analoogia alusel riigiabi valdkonnas kohtuotsused Hispaania *vs*. Lenzing (C-525/04 P, EU:C:2007:698, punkt 57) ja komisjon *vs*. Scott (C-290/07 P, EU:C:2010:480, punkt 66) ning konkurentsieeskirjade kohaldamise valdkonnas kohtuotsused komisjon *vs*. Alrosa (C-441/07 P, EU:C:2010:377, punkt 67) ja CB *vs*. komisjon (C-67/13 P, EU:C:2014:2204, punkt 46).

15 — Vt eelkõige konkurentsieeskirjade rakendamise osas kohtuotsused komisjon *vs*. Tetra Laval (C-12/03 P, EU:C:2005:87, punkt 39); Bertelsmann ja Sony Corporation of America *vs*. Impala (C-413/06 P, EU:C:2008:392, punkt 145) ning CB *vs*. komisjon (C-67/13 P, EU:C:2014:2204, punkt 46) ja riigiabi eeskirjade kohaldamise osas kohtuotsused Hispaania *vs*. Lenzing (C-525/04 P, EU:C:2007:698, punkt 56) ja komisjon *vs*. Scott (C-290/07 P, EU:C:2010:480, punkt 64).

16 — Vt eelkõige kohtuotsused komisjon *vs*. Scott (C-290/07 P, EU:C:2010:480, punkt 65) ja CB *vs*. komisjon (C-67/13 P, EU:C:2014:2204, punkt 46 ja seal viidatud kohtupraktika).

17 — Vt ka minu ettepanek nendes liidetud kohtuasjades (C-191/09 P ja C-200/09 P, EU:C:2011:245, punktid 101-117).

18 — Kohtuotsus nõukogu ja komisjon *vs*. Interpipe Niko Tube ja Interpipe NTRP (C-191/09 P ja C-200/09 P, EU:C:2012:78, punkt 68). Vt ka minu ettepanek nendes liidetud kohtuasjades (C-191/09 P ja C-200/09 P, EU:C:2011:245, punkt 111).

68. Minu arvates leidis Üldkohus seega õigesti, et tal oli õigus kontrollida, kas asjakohased majandusandmed, st algmääruse artikli 3 lõikes 5 loetletud tegurid, mis on seotud liidu tootmisharu olukorraga, kinnitasid institutsioonide järeldust, et see tootmisharu oli uurimisperioodi lõpus kaitsetus olukorras.

69. Kas saab öelda, et selle kontrolli teostamisel asendas Üldkohus institutsioonide hinnangu asjakohaste majandusandmete kohta omaenda hinnanguga, kui ta tühistas institutsioonide järelduse?

70. Sellele küsimusele vastamiseks tuleb eelnevalt kontrollida, kas on tõsi, nagu väidab nõukogu oma apellatsioonkaebuse esimeses väites, et kokkuvõte, mille Üldkohus tegi vaidlustatud kohtuotsuse punktis 59 asjakohastest majandusandmetest, millele institutsioonid väidetavalt tuginesid, on sedavõrd puudulik, valikuline ja ekslik, et selle tagajärjel lõpuks moonutatakse tõendeid, mida institutsioonid olid arvesse võtnud.

71. Teadupärast peab asjaolu, et Üldkohus moonutas tõendeid, mis on õigusküsimus, mida Euroopa Kohus saab apellatsioonimenetluses kontrollida, olema toimiku materjalidest tulenevalt ilmne, ilma et fakte ja tõendeid oleks vaja uuesti hinnata.[19] Vastasel juhul tähendaks see, et Euroopa Kohtul palutakse uuesti hinnata faktilisi asjaolusid, mida Üldkohus iseseisvalt tuvastas, mis aga ELTL artikli 256 ja Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artikli 58 esimese lõigu kohaselt ei kuulu Euroopa Kohtu pädevusse apellatsioonimenetluses, kuna see peab piirduma õigusküsimustega.[20]

72. Väide moonutamise kohta peab seega piirduma olukorraga, kus Üldkohus on faktilisi asjaolusid ilmselgelt ebatäpselt tuvastanud, mis peab ilmselgelt nähtuma toimikust, olenemata sellest, kas tegemist on arvesse võetud tõendite sisu ilmselgelt väära tuvastamisega või minu arvates ka tõendite väljajätmise või valimisega, mille tagajärjel antakse tegelikust olukorrast ilmselgelt eksitav ja vale ettekujutus.

73. Käesolevas asjas loetles Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 59 kolmteist tegurit, mida on nimetatud algmääruse artikli 3 lõikes 5 ja mida komisjon uuris ajutises määruses ja mida kinnitati vaidlusaluses määruses, ning mille eesmärk oli näidata liidu tootmisharu olukorra arengut uurimisperioodil, seega kuni selle perioodi lõpuni.

74. Nõukogu esitab erinevat laadi väiteid, eesmärgiga tõendada, et Üldkohus moonutas tõendeid, mis puudutavad kolmeteistkümnest tegurist kümmet,[21] ja jättis samuti ekslikult arvesse võtmata kaks lisategurit.

75. Kuna mitmes mõttes on nende väidetega üritatud *de facto* anda Euroopa Kohtule faktiliste asjaolude uuesti hindamise ülesanne, mida ta ei saa apellatsioonimenetluses teha, leian, et igal juhul tuleb need põhjendamatuse tõttu tagasi lükata alljärgnevatel põhjustel.

76. *Esimese* ja *teise* teguri kohta märkis Üldkohus, et „[liidu] tootmisharu toodang kasvas 7% (ajutise määruse põhjendus 67)” ja „tootmisvõimsus[e rakendamine] kasvas 9%, tõustes uurimisperioodi jooksul 90%-ni ja mille tase oli kõrge ka 2006. ja 2007. aastal (ajutise määruse põhjendus 69)”.

19 — Vt eelkõige kohtuotsus Trubowest Handel ja Makarov *vs*. nõukogu ja komisjon (C-419/08 P, EU:C:2010:147, punktid 31 ja 32 ning seal viidatud kohtupraktika).

20 — Vt eelkõige kohtuotsus nõukogu *vs*. Alumina (C-393/13 P, EU:C:2014:2245, punkt 16 ja seal viidatud kohtupraktika).

21 — Nõukogu ei kritiseeri üldse seitsmendat, kaheksandat ja kaheteistkümnendat tegurit sellisel kujul, nagu Üldkohus need kokkuvõtvalt esitas vaidlustatud kohtuotsuse punktis 59. Need tegurid on järjekorras esitatuna: „tootlikkus suurenes 7% (ajutise määruse põhjendus 78)”, „töötajate keskmine palk suurenes 16% (ajutise määruse põhjendus 79)” ja „äritegevuse puhaskäive kasvas 73%, tõustes uurimisperioodil 634 miljoni euroni, kusjuures komisjon täpsustas muu hulgas, et „[liidu] tootmisharul ei ilmnenud raskusi seoses kapitali kaasamisega” (ajutise määruse põhjendus 84)”.

77. See järeldus nähtub ajutise määruse põhjendusest 69, mille kohaselt kasvas tootmisvõimsuse rakendamine 2005. aastast (vaatlusaluse perioodi algus) kuni uurimisperioodini 83%-st 90%-ni, st 9% ehk 7 protsendipunkti.

78. Nõukogu etteheited ei puuduta aga seda viga, kuid ta heidab Üldkohtule ette, et viimane ajas segi kaks majandustegurit, st esiteks tootmisvõimsuse ja teiseks tootmisvõimuse rakendamise, ja ei võtnud arvesse seda, et 7-protsendipunktiline suurenemine oli piiratud.

79. Vaidlustatud kohtuotsuse punkti 59 pelgast lugemisest ilmneb aga, et Üldkohus ei ajanud mitte sugugi neid kaht tegurit segi. Lisaks ei ole asjaolul, et 7-protsendipunktiline kasv oli piiratud, mitte mingit mõju järeldusele, et vaatlusalusel perioodil kasvas tootmisvõimsus umbes 9% (ehk 7 protsendipunkti), tõustes uurimisperioodi jooksul 90%-ni. Nõukogu ei tõendanud seega nende tõendite moonutamist.

80. Vaidlustatud kohtuotsuse punktis 59 tegi Üldkohus *kolmandast* tegurist järgmise kokkuvõtte: „varu suurenes 12%, kuid komisjon märkis siiski, et „see näitaja ei ole kahjuanalüüsi seisukohast eriti oluline", kuna „valdav enamik toodangust valmistatakse tellimisel" (ajutise määruse põhjendus 72)."

81. Nõukogu heidab Üldkohtule ette, et see ei täpsustanud, et kõnealune näitaja viitas langussuunale alates 2006. aastast, mis tähendab, et esimese astme kohtu järeldused on „parimal juhul mittetäielikud, kui mitte lihtsalt valed".

82. Selline mittetäielikkus, kui oletada, et see on tõendatud, ei tähenda aga, et Üldkohtu järeldus varude kohta on ilmselgelt ebatäpne. Tegelikult Üldkohus võttis arvesse nõukogu viidatud vähenemist, sest 12-protsendiline suurenemine on ajutise määruse põhjenduses 72 nimetatud 2006. aasta (kasv 16%) ja sellele järgneva perioodi kuni uurimisperioodi lõpuni (vähenemine kokku 4%) vahe tulemus. Nõukogu ei tõendanud seega, et Üldkohus moonutas vaidlustatud kohtuotsuses tõendeid, mis puudutavad kolmandat tegurit.

83. *Neljas* tegur puudutab müügimahtu. Üldkohus märkis selle kohta, et „[liidu] tootmisharu müügimaht suurenes 14% (ajutise määruse põhjendus 73)".

84. Nõukogu väidab, et Üldkohus ei võtnud arvesse liidu institutsioonide selgitusi, et see suurenemine ei vastanud üldisele turu kasvule 24% võrra ning seega kaotas liidu tootmisharu turuosi. Üldkohus ei võtnud arvesse positiivse näitaja negatiivset külge. Peale selle kahanes müügimaht tema väitel tegelikult 2007. aastast kuni uurimisperioodi lõpuni 3% võrra.

85. Ka need etteheited on minu arvates põhjendamatud. Üldkohus piirdus nimelt sellega, et nimetas uuesti ajutise määruse põhjenduses 73 mainitud 14% suurust tõusu 2005. aasta ja uurimisperioodi vahelisel ajavahemikul. Kuigi Üldkohus ei täpsustanud tõesti seda, et 14% suurune tõus peegeldab üksnes osaliselt tarbimise olulise tõusu positiivset mõju, ei muuda see mitte kuidagi tema tehtud järelduse õigsust. Lisaks sellele ei olnud nõukogu väidetud 3-protsendiline langus 2007. aastast kuni uurimisperioodi lõpuni ajutise määruse põhjenduses 73 ei sõnaselgelt märgitud ega eraldi rõhutatud ning igal juhul ei muuda see järeldust, et müügimaht suurenes 2005. aasta ja uurimisperioodi (2007 kuni 2008) vahelisel ajavahemikul 14%.

86. *Viienda* teguri puhul märkis Üldkohus, et „[liidu] tootmisharu kaotas 5,2 protsendipunkti turuosast (ajutise määruse põhjendus 75)".

87. Eitamata nende andmete täpsust, heidab nõukogu Üldkohtule ette seda, et viimane ei võtnud arvesse selle languse toimumise asjaolusid, st laienevat turgu, kus Hiinast pärit import oli oluliselt suurenenud.

88. Kui Üldkohus oleks maininud neid asjaolusid, mida nõukogu esile tõi, oleks see kahtlemata tõepoolest tugevdanud selle teguri negatiivsust. Siiski möönis Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 61, et tegemist oli teguriga, mis ei olnud positiivne. Nagu nähtub lisaks vaidlustatud kohtuotsuse punktidest 64 ja 65, võttis Üldkohus arvesse ajutises määruses esitatud asjaolusid, mis puudutavad konteksti, milles liidu tootmisharu turuosa vähenemine toimus. Minu arvates ei teinud Üldkohus seda tegurit puudutavate tõendite kohta seega ühtegi ilmselget faktilist viga.

89. *Kuuendast* tegurist tegi Üldkohus järgmise kokkuvõtte: „tööhõive jäi samaks (ajutise määruse põhjendus 77).”

90. Nõukogu väitel on see tuvastus ebatäpne, sest tööhõive määr kõikus vaatlusalusel perioodil ja isegi langes 6% aastast 2007 kuni uurimisperioodi lõpuni, nagu nähtub tema väitel ajutise määruse põhjendusest 77, mida kinnitab vaidlusalune määrus.

91. Ajutise määruse põhjendust 77 silmas pidades ei võimalda nõukogu väide mitte kuidagi tõendada, et Üldkohus on mõnd faktilist asjaolu tuvastanud ilmselgelt vääralt. Nimelt tuleneb sellest põhjendusest, et kuigi tööhõive oli aastast 2007 kuni uurimisperioodi lõpuni tõesti langenud, siis „[v]alimisse kuuluvate tootjate puhul jäi tööhõive 2005. aasta ja uurimisperioodi vahelisel ajal üldjoontes samaks, hõivates 9100 töötajat. See näitab, et valimisse kuuluvate tootjate tööviljakus suurenes, kuna tootmismaht kasvas samal ajal 7%”.

92. Nagu eespool märgitud [22], ei esita nõukogu ühtegi etteheidet tõendite moonutamise kohta seoses *seitsmenda* (tootlikkus suurenes 7%) ja *kaheksanda* (töötajate keskmine palk suurenes 16%) teguri kohta sellisel kujul, nagu Üldkohus need kokkuvõtlikult esitas vaidlustatud kohtuotsuse punktis 59. Seda tuleb arvesse võtta.

93. *Üheksanda* teguri kohta märkis Üldkohus, et „[liidu] tootmisharu müügihinnad suurenesid 21% (ajutise määruse põhjendus 80)”.

94. Nõukogu heidab Üldkohtule ette seda, et viimane tuvastas tõusu, mis ei peegelda kogu vaatlusalust perioodi, ning ei võtnud arvesse selle tõusu põhjuseid ja suhtelisust.

95. Ajutise määruse põhjendusest 80 nähtub eelkõige, et „valimisse kuuluvate tootjate müügihinnad suurenesid ajavahemikus 2005–2007 märkimisväärselt (21%) ja jäid uurimisperioodi jooksul stabiilseks”. Tõusuindeksid, mis on märgitud samas põhjenduses 80 esitatud tabelis, on 2007. aasta kohta ja uurimisperioodi kohta samad (indeks 121), võrreldes 2005. aastaga (indeks 100), mis tähendab, et Üldkohus võis sellest põhjendusest mõistlikult järeldada, et müügihinnad olid tõepoolest tõusnud 21%. Seega ei arva ma, et saaks nõustuda moonutamist käsitlevate väidetega, mis nõukogu esitas kokkuvõtte kohta, mis Üldkohus sellest tegurist tegi.

96. *Kümnenda* teguri puhul tegi Üldkohus ajutise määruse põhjendusest 82 järgmise kokkuvõtte: „sõltumatutele klientidele suunatud müügi netokäibe protsendimäärana väljendatud [liidu] tootmisharu kulutasuvus suurenes 27% ehk 3,3 protsendipunkti, tõustes uurimisperioodil 15,4 protsendile, kulutasuvus aastatel 2005 ja eelkõige 2006 ja 2007 oli samuti väga kõrge.”

97. Seadmata kahtluse alla Üldkohtu kasutatud andmete täpsust, väidab nõukogu, et Üldkohus ei võtnud arvesse asjaolu, et kasum oli negatiivne aastast 2007 kuni uurimisperioodi lõpuni ning uurimisperioodi järgsel perioodil.

22 — Vt käesoleva ettepaneku punkt 74 ning 21. joonealune märkus.

98. Uurimisperioodile järgneva perioodi osas on nõukogu etteheited minu arvates tulemusetud. Institutsioonide hinnangud, mida Üldkohus analüüsis ja millest ta tegi kokkuvõtte vaidlustatud kohtuotsuse punktis 59, puudutasid nimelt liidu tootmisharu olukorda, mida need institutsioonid kirjeldasid kui „kaitsetut", asjaomasel perioodil ja kuni uurimisperioodi lõpuni.

99. Mis puudutab asjaolu, et arvesse ei võetud kasumi langust ajavahemikul 2007. aastast kuni uurimisperioodi lõpuni, siis tuleb märkida, et seda ei tõstnud komisjon sõnaselgelt esile ajutise määruse põhjenduses 82 esitatud selgitustes, kuigi on tõsi, et see võis ilmneda tabelist, mis võtab kokku selles põhjenduses esitatud töötlemata andmed. Seevastu on nendes selgitustes rõhutatud asjaolu, et kulutasuvus kahanes 17,9 protsendilt 2007 aastal 15,4 protsendini uurimisperioodil ning ajavahemikul 2005. aastast kuni selle perioodini „suurenes kulutasuvus kolm protsendipunkti". Neil asjaoludel ei tundu mulle, et väidetava tegematajätmise tulemusena moonutas Üldkohus tõendeid.

100. *Üheteistkümnenda* teguri puhul märkis Üldkohus, et „investeeringute tasuvus, st kasum protsendina investeeringute arvestuslikust puhasväärtusest suurenes 10% ehk 4,6 protsendipunkti, tõustes uurimisperioodil 51,7%-ni, 2006. ja 2007. aastal oli see olnud vastavalt 85,1 ja 79,2% (ajutise määruse põhjendus 82)".

101. Nõukogu väitel piirdub Üldkohus sellega, et mainib positiivset suundumust näitavaid andmeid, samas kui tõus 2005. aastast uurimisperioodi lõpuni varjab investeeringute tasuvuse langust üle 70% võrra.

102. Kõigepealt tuleb nentida, et ajutises määruses uuritud investeeringute tasuvus ei nähtu mitte üksnes selle põhjendusest 82, milles on esitatud ühtne tabel müügi kulutasuvust ja investeeringute tasuvust käsitlevate majandusandmetega, vaid ka selgitustest, mis komisjon esitas ajutise määruse põhjenduses 83. Leian, et kui see ebatäpsus välja arvata, tegi Üldkohus täpse kokkuvõtte ajutises määruses esitatud tabeli andmetest ja nendes kahes põhjenduses esitatud selgitustest, mis käsitlevad investeeringutasuvust.

103. Nimelt on esiteks põhjenduses 83 märgitud, et investeeringutasuvus, mida väljendatakse investeeringute arvestusliku puhasväärtuse kasumiprotsendina, oli „aastal 2005 […] 47% ja aastal 2006 suurenes see 85 protsendini", et „aastal 2007 langes see 79 protsendile ja uurimisperioodil 52 protsendile. Üldiselt suurenes investeeringutasuvus vaatlusalusel perioodil 4,6 protsendipunkti." Teiseks, kuigi on tõsi, et ajutise määruse põhjenduses 82 esitatud tabelis märgitud indeks näitab 71-punktilist langust 2006. aasta (indeks 181) ja uurimisperioodi (indeks 110) vahelisel ajavahemikul, oli ajutises määruses eriti rõhutatud siiski just seda, et investeeringutasuvus suurenes vaatlusalusel perioodil 4,6 protsendipunkti, mis vastab täpselt 2005. aasta (indeks 100) ja uurimisperioodi (indeks 110) vahelisele erinevusele – st 10 indeksipunkti, mis on samuti välja toodud Üldkohtu vaidlustatud kohtuotsuse punktis 59.

104. Seega ei moonutanud Üldkohus minu arvates mitte kuidagi investeeringute tasuvusega seotud tegurit puudutavaid tõendeid.

105. Nagu eespool märgitud [23], ei esita nõukogu ühtegi tõendite moonutamise väidet kokkuvõtte kohta, mille Üldkohus tegi *kaheteistkümnendast* tegurist (äritegevuse puhaskäive). Seega tuleb seda arvesse võtta.

106. Viimasena kirjeldas Üldkohus *kolmeteistkümnendat* tegurit järgmiselt: „[liidu] tootmisharu aastainvesteeringud kasvasid 185%, tõustes uurimisperioodil 284 miljoni euroni (ajutise määruse põhjendus 85)."

23 — Vt käesoleva ettepaneku punkt 74 ning 21. joonealune märkus.

107. Nõukogu täpsustab, et seda positiivset näitajat, mille õigsust ta ei sea kahtluse alla, oleks Üldkohus pidanud vaatlema kontekstis, arvestades ajutise määruse põhjenduses 86 esitatud „asjaolusid", mille arvesse võtmist ei ole mitte kuidagi näha.

108. Sellega seoses kahtlen, et nõukogu etteheide käsitleb tõesti tõendite moonutamist. Ajutise määruse põhjenduses 86 ei ole nimelt mitte mingeid asjaolusid või majandusandmeid, vaid selles on esitatud komisjoni hinnangud selle kohta, et enne vaatlusalust perioodi olid tootmisharu investeeringud väga väikesed, ja et kõnealusel perioodil ei investeeritud selleks, et suurendada tootmisvõimsust. Igaks juhuks on käesolevas staadiumis igal juhul oluline märkida, et Üldkohus analüüsis neid hinnanguid sisuliselt vaidlustatud kohtuotsuse punktides 64 ja 65.

109. Kokkuvõttes, mille Üldkohus tegi vaidlustatud kohtuotsuse punktis 59 kolmeteistkümnest tõendist, mida institutsioonid olid arvesse võtnud, ei ole seega neid tõendeid mitte kuidagi moonutatud.

110. Mis puudutab nõukogu väidet, et Üldkohus ei võtnud arvesse kaht lisategurit, millele institutsioonid olid tuginenud, st dumpingumarginaali suurust ja liidu tootmisharu toibumist varasemast dumpingust, mis on esitatud ajutise määruse põhjenduses 87, siis leian, et see väide ei ole tulemuslik. Olenemata asjaolust, et see põhjendus ei sisalda täpseid majandusandmeid, vaid kirjeldab pigem faktiliste asjaolude hinnanguid, analüüsis Üldkohus neid vaidlustatud kohtuotsuse punktides 64 ja 65. Nõukogu ei saa seega väita, et need faktiliste asjaolude hinnangud jäeti vaidlustatud kohtuotsusest välja.

111. Just nimelt analüüsi kohta, mis Üldkohus nende hinnangute kohta tegi, leiavad ArcelorMittal jt, et see kohus tõlgendas ajutise määruse põhjendust 87 mittetäielikult ja valesti.

112. Nende etteheidetega tahetakse aga anda Euroopa Kohtule ülesanne hinnata faktilisi asjaolusid uuesti, määramata kindlaks Üldkohtu tehtud ilmselgelt ebatäpset järeldust faktiliste asjaolude kohta; ja see ei kuulu apellatsioonimenetluse käigus Euroopa Kohtu kontrolli alla.[24]

113. Neil kaalutlustel ei põhine Üldkohtule tehtud etteheide, et see asendas institutsioonide tehtud majandusandmete hinnangu omaenda hinnanguga, ühelgi täpsemal väitel. Lõppkokkuvõttes tundub mulle, et Üldkohus piirdus kontrollimisega, kas institutsioonide poolt aluseks võetud tõendid said kinnitada nende põhjal tehtud järeldusi.

114. Selle kohta on oluline lisada, et apellandid ei sea kahtluse alla vaidlustatud kohtuotsuse punkti 61 seda osa, milles Üldkohus võttis arvesse nõukogu meenutatud asjaolu, mille kohaselt oli liidu tootmisharu vaatlusalusel perioodil kaotanud turuosasid, leides, et see asjaolu ei toeta järeldust, et kõnealune tootmisharu oli uurimisperioodi lõpus kaitsetus olukorras, kuivõrd seda tuli vaadelda asjaolu taustal, et liidu tootmisharul oli uurimisperioodil suur turuosa, st 63,6%, ja et tema müügimaht kasvas vaatlusalusel perioodil oluliselt.

115. Kõikidel neil kaalutlustel teen ettepaneku lükata tagasi nõukogu apellatsioonkaebuse esimene väide ja ArcelorMittali jt apellatsioonkaebuse kolmanda väite esimene osa.

24 — Vt Euroopa Kohtu kontrolli piiride kohta apellatsioonimenetluses eelkõige kohtuotsus nõukogu ja komisjon *vs*. Interpipe Niko Tube ja Interpipe NTRP (C-191/09 P ja C-200/09 P, EU:C:2012:78, punkt 65 ja seal viidatud kohtupraktika).

B. *Nõukogu apellatsioonkaebuse teine väide ja ArcelorMittali jt apellatsioonkaebuse esimene väide, et algmääruse artikli 3 lõiget 7 on valesti tõlgendatud*

1. Kokkuvõte poolte argumentidest

116. Nõukogu ja ArcelorMittal jt heidavad Üldkohtule ette seda, et viimane leidis vaidlustatud kohtuotsuse punktides 63 ja 69, et liidu institutsioonide tuvastatud majandusliku olukorra halvenemine põhines õigusnormi rikkumisel, sest algmääruse artikli 3 lõike 7 kohaselt ei tohi selliseid tegureid nagu nõudluse vähenemine omistada dumpinguhinnaga impordile.

117. Selle kohta väidavad apellandid, et Üldkohus tõlgendas valesti kõnealust artikli 3 lõiget 7 ja et ta tugines vääralt kohtuotsusele komisjon *vs*. NTN ja Koyo Seiko (C-245/95 P, EU:C:1998:46). Kui kohtuasjas komisjon *vs*. NTN ja Koyo Seiko võtsid liidu institutsioonid liidu tootmisharu kahju uurimiseks aluseks majanduslanguse olemasolu, siis käesolevas kohtuasjas ei tuginenud nad sellise languse olemasolule, et põhjendada järeldust kahju ohu kohta. Samuti ei omistanud nad majanduslanguse mõju dumpinguhinnaga impordile, nagu väidab oma menetlusse astuja seisukohtades ka Itaalia Vabariik. Seevastu tuvastasid institutsioonid, et erakordselt suur nõudlus varjas dumpinguhinnaga impordi tegelikku kahjulikku mõju ja see mõju tuleb ilmsiks juhul, kui nõudlus langeb tavalisele tasemele.

118. Apellantide arvates oli nõudluse vähenemine ootuspärane, sest tarbimine ei saanud jääda pikaks ajaks sellele erakordsele ja ajalooliselt ebatavalisele tasemele. Üldkohus aga ei analüüsinud seda järeldust.

119. Komisjon väidab, et põhimõtteline õigusnormi rikkumine, mille Üldkohus pani toime vaidlustatud kohtuotsuses, seisneb selles, et ta ajas kahju ohu analüüsi ekslikult segamini põhjusliku seose analüüsiga, kuigi algmäärus teeb nende kahe mõiste vahel selgelt vahet.

120. Selle institutsiooni väitel tuli kahju ohu analüüsimisel käsitada nõudluse vähenemist objektiivse asjaoluna või alusraamistikuna, milles kahju olemasolu või kahju ohtu hinnatakse. Komisjon märgib selle kohta, et nõudluse vähenemine ei ole üks kahju teguritest, mida on nimetatud algmääruse artikli 3 lõikes 5. On loogiline nentida, et tarbimise vähenemine võib põhjustada olukorra, kus liidu tootmisharu on halvemas positsioonis kui stabiilse või suureneva tarbimise korral. Teisisõnu võib liidu tootmisharul tekkida kahju oht, kui lähitulevikus on oodata tarbimise vähenemist.

121. Seevastu põhjusliku seose uurimise raames on asjaomase toote järele nõudluse vähenemisel vastupidine roll. Vastavalt algmäärusele toimub põhjusliku seose analüüsimine kahes järjestikuses etapis. Kõigepealt teostatakse „omistamise analüüs” dumpinguhinnaga impordi suurenemise ning kahju või kahju ohu vahel. Seejärel, kui põhjuslik seos on ajutiselt tuvastatud, minnakse edasi teise etapiga, st „mitteomistamise” analüüsiga, millega uurimisega tegelev ametiasutus hindab, kas mõni algmääruse artikli 3 lõikes 7 loetletud tegur (sealhulgas nõudluse vähenemine) on iseenesest nii oluline, et see võib katkestada põhjusliku seose, mis ajutiselt tuvastati. Teisisõnu peaks see tegur olema kahju või kahju ohu põhjusena kaalukam kui dumpinguhinnaga import.

122. Komisjon leiab, et Üldkohus kasutas nõudluse vähenemist kui negatiivset tegurit kahju ohu hindamiseks, samas kui see tegur võib omada tähtsust üksnes põhjusliku seose kaheosalise hindamise teises etapis.

123. Hubei vastab, et Üldkohus leidis õigesti, et ühenduse nõudluse oodatavat vähenemist ei saa võtta arvesse kahju ohu hindamisel. Nõudluse niisuguse vähenemise mõju, mida ei saa piirata majanduslanguse olukordadega, ei tohi vastavalt algmääruse artikli 3 lõikele 7 omistada dumpinguhinnaga impordile ja neid ei saa seega kasutada selleks, et põhjendada järeldust kahju ohu olemasolu kohta, nagu tema sõnul tuleneb Euroopa Kohtu praktikast.

124. Tema sõnul väitis nõukogu aga vaidlusaluse määruse põhjenduses 48 sisuliselt, et kui majanduslikud tingimused halvenevad ja nõudlus liidus väheneb, saab kahju oht tegelikkuseks. Sellest tulenevalt omistas nõukogu vähemalt ühe osa väidetavast kahju ohust sellele oodatavale nõudluse vähenemisele. Hubei arvates on see just sedalaadi väline tegur, mida ei saa kasutada kahju ohu hindamise alusena, nagu nähtub selgelt algmääruse artikli 3 lõikest 7.

125. Igal juhul väidab Hubei, et Üldkohus analüüsis paljusid teisi tegureid, et tuvastada, et institutsioonid olid teinud ilmse hindamisvea seoses liidu tootmisharu kaitsetu olukorra ja kahju ohuga. Võimalik õigusnormi rikkumine, mis puudutab nõudluse vähenemist, ei saa seega anda alust vaidlustatud kohtuotsuse tühistamiseks.

2. Analüüs

126. Need apellatsioonkaebuste väited käsitlevad õigusnormi rikkumist, mille Üldkohus pani väidetavalt toime vaidlustatud kohtuotsuse punktides 63 ja 69.

127. Selle kohtuotsuse punkt 63 on osa Üldkohtu kaalutlustest, mis käsitlevad liidu tootmisharu kaitsetut olukorda uurimisperioodi lõpus. Selles punktis lükkas Üldkohus tagasi teatud hulga institutsioonide esitatud argumente, mis puudutasid majandusliku olukorra halvenemise mõju sellele tootmisharule.

128. Niisiis leidis Üldkohus, et „mis puudutab […] institutsioonide viidatud asjaolu, et [liidu] tootmisharu oli dumpinguhinnaga impordist tuleneva potentsiaalse kahjuliku mõju suhtes täiesti kaitsetu, kui kasvusuundumused muutuvad vastupidiseks (ajutise määruse põhjendus 89, mida nõukogu kinnitas vaidlustatud määruse põhjenduses 47), siis võimaldab see vajaduse korral kindlaks teha kaitsetu olukorra tulevikus. Kõnealune asjaolu on seega tulemusetu, et järeldada, et [liidu] tootmisharu oli uurimisperioodi lõpus kaitsetus olukorras. Sama kehtib ka asjaolude kohta, mille nõukogu esitas Üldkohtu menetlusdokumentides uurimisperioodile järgneva perioodi andmete kohta, ning järelduste kohta, mille nõukogu selle põhjal tegi [liidu] tootmisharu olukorra halvenemise küsimuses”. Peale selle rõhutas Üldkohus eelkõige kohtuotsusele komisjon *vs.* NTN ja Koyo Seiko (C-245/95 P, EU:C:1998:46, punkt 43) viidates, „et institutsioonide viidatud majandusliku olukorra halvenemist puudutava asjaolu puhul on liidu kohtud juba leidnud, et sellega rikutakse õigusnormi, kuna algmäärus näeb kahju analüüsi käsitlevas osas sõnaselgelt ette, et selliseid tegureid nagu nõudluse vähenemine ei tohi omistada dumpinguhinnaga impordile […]”.

129. Vaidlustatud kohtuotsuse punkt 69 on omakorda osa institutsioonide tuvastatud kahju ohu olemasolu uurimisest, seoses uurimisperioodile järgnevate andmete kasutamisega. Üldkohus tuletab selles punktis esiteks meelde, et need andmed „kinnitavad institutsioonide prognoosi seoses [liidu] turu kahanemisega”, ja märgib teiseks, et „täpsemalt näitavad vaidlus[aluse] määruse põhjenduses 51 esitatud asjaolud, et [liidus] tarbimine vähenes 27,7% uurimisperioodi lõpu ehk 30. juuni 2008 ja 2009. aasta märtsi vahel”. Ta rõhutab siiski, viidates vaidlustatud kohtuotsuse punktile 63, „et selliseid kahjutegureid nagu nõudluse vähenemine ei tohi omistada dumpinguhinnaga impordile”.

130. On oluline meenutada asjaolu – mida ei ole vaidlustatud –, et algmääruse artikli 3 lõike 7 esimene lause täpsustab, et lisaks dumpinguhinnaga impordile uuritakse muid teadaolevaid tegureid, millega liidu tootmisharu kahjustatakse, ning nende teguritega tekitatud kahju ei tohi omistada dumpinguhinnaga impordile. Nende tegurite hulka, mida on mitteammendavalt loetletud algmääruse artikli 3 lõike 7 teises lauses, kuulub nõudluse vähenemine.

131. Institutsioonid on seega kohustatud uurima, kas kahju, mida nad kavatsevad aluseks võtta, tuleneb tegelikult dumpinguhinnaga impordist, ja jätma kõrvale igasuguse muudest teguritest tuleneva kahju [25], nagu nõudluse vähenemise või üldisemalt tootmisharu majandusliku olukorra halvenemise. [26]

132. Kohtuotsuses komisjon *vs.* NTN ja Koyo Seiko (C-245/95 P, EU:C:1998:46, punkt 43) kinnitas Euroopa Kohus Üldkohtu hinnangut kohtuotsuse NTN Corporation ja Koyo Seiko *vs.* nõukogu (T-163/94 ja T-165/94, EU:T:1995:83) punktides 98 ja 99, mille kohaselt tuleb ka seoses kahju ohu analüüsiga kinni pidada keelust omistada dumpinguhinnaga impordile muude tegurite, nagu nõudluse vähenemise, negatiivset mõju.

133. Üldkohus ei rikkunud seega õigusnormi, kui ta meenutas seda põhimõtet vaidlustatud kohtuotsuse punktides 63 ja 69.

134. Siiski väidavad apellatsioonimenetluste pooled, et Üldkohus leidis ekslikult, et institutsioonid omistasid dumpinguhinnaga impordile nõudluse vähenemisest tuleneva kahju. Peatselt toimuvat nõudluse vähenemist võeti arvesse üksnes asjaoluna, mille alusel tuli kahju ohtu analüüsida.

135. Isegi kui oletada, et see on nii, leian, et selline väide on tulemusetu.

136. Vaidlustatud kohtuotsuse punktis 63 lükkas Üldkohus peamiselt vaidlustatud kohtuotsuse punktis 59 loetletud tegurite uurimise alusel ümber institutsioonide hinnangu, mis puudutas liidu tootmisharu kaitsetut olukorda. Nagu Üldkohus sisuliselt õigesti leidis vaidlustatud kohtuotsuse punkti 63 esimeses ja teises lauses, ei saanud nõudluse tulevane või prognoositav vähenemine uurimisperioodile järgneval perioodil igal juhul olla aluseks järeldusele, et liidu tootmisharu oli uurimisperioodi lõpus kaitsetus olukorras.

137. Mis puudutab vaidlustatud kohtuotsuse punkti 69, siis nõudluse tulevase vähenemise arvessevõtmine kui selline ei luba institutsioonidel järeldada dumpinguhinnaga impordi põhjustatud olulise kahju ohu olemasolu algmääruse artikli 3 lõike 9 tähenduses. Eelkõige vaidlustatud kohtuotsuse punktidest 72, 83 ja 87, mis, nagu edaspidi on analüüsitud, käsitlevad nende tegurite analüüsi, mille alusel institutsioonid järeldasid sellise ohu olemasolu, tuleneb igal juhul, et Üldkohus ei jätnud arvestamata asjaolu, mis puudutas nõudluse vähenemist liidus pärast uurimisperioodi ja mida need institutsioonid arvesse võtsid.

138. Sellest tulenevalt teen ettepaneku lükata tagasi apellatsioonkaebuste väited algmääruse artikli 3 lõike 7 valesti tõlgendamise kohta.

C. *Nõukogu apellatsioonkaebuse kolmas väide ja ArcelorMittali jt apellatsioonkaebuse teine väide ja kolmanda väite teine osa, mille kohaselt on valesti tõlgendatud algmääruse artikli 3 lõiget 9 ja artikli 6 lõiget 1 ning on tehtud vigu seoses kahju ohtu puudutavate tegurite analüüsimisega*

1. Kokkuvõte poolte argumentidest

139. Nõukogu väidab, et Üldkohus asus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 92 ekslikult seisukohale, et institutsioonid tegid ilmse hindamisvea, järeldades, et käesolevas asjas esines kahju oht.

25 — Vt selle kohta eelkõige kohtuotsused Transnational Company „Kazchrome” ja ENRC Marketing *vs.* nõukogu (C-10/12 P, EU:C:2013:865, punkt 23) ning TMK Europe (C-143/14, EU:C:2015:236, punkt 35).

26 — Vt kohtuotsus komisjon *vs.* NTN ja Koyo Seiko (C-245/95 P, EU:C:1998:46, punkt 43), milles Euroopa Kohus samastas neid kahte mõistet.

140. Kuigi nõukogu möönab, et kahju ohu analüüs peab tuginema faktilistele asjaoludele ja sellele, et muudatus asjaoludes on peatselt toimuv, on see analüüs tingimata tulevikku suunatud. Institutsioonid võivad seega tuleviku osas eksida, rikkumata õigusnormi, kui nad teostavad oma pädevust hinnata keerulisi majanduslikke olukordi. Nõukogu arvates on oluline anda ulatuslik hindamisruum pädevatele ametiasutustele, kes peavad andma keerulisi hinnanguid tulevikus toimuvate sündmuste kohta kaubanduse kaitse poliitika kontekstis.

141. Nõukogu tuletab meelde, et algmääruse artikli 3 lõikes 9 ette nähtud konkreetsete tegurite uurimisest ilmnes „vastuoluline olukord" selles osas, mis puudutab kahju ohu esinemist. Arvestades selle sätte täpset sõnastust ja liidu institutsioonide ulatuslikku kaalutlusõigust kaubanduse kaitse küsimustes, on neil institutsioonidel pädevus seda õigust kasutada selleks, et järeldada kahju ohu olemasolu.

142. Nõukogu selgitab, et just nimelt arvestades seda olukorra „vastuolulisust" uurimisperioodi lõpus jätkasid institutsioonid käesolevas asjas erakorraliselt, kuid hea halduse huvides järelevalvet liidu turu olukorra üle uurimisperioodi järgsel ajal, keskendades oma tähelepanu asjaolude muutumisele ja peamistele majandusnäitajatele.

143. Seetõttu ei eksinud institutsioonid tuleviku suhtes. Nõukogu rõhutab nimelt, et uurimisperioodile järgnevat perioodi puudutavad andmed näitavad, et turg hakkas kahanema, mis on määrava tähtsusega asjaolu selleks, et järeldada kahju ohu olemasolu hinnangu tegemise hetkel. Liidu tarbimine hakkas oluliselt vähenema ja see toimus kiiremini, kui ajutine määrus prognoosis, sest see vähenes uurimisperioodist kuni 2009. aasta märtsini ligikaudu 30%. Peale selle kinnitavad andmed uurimisperioodile järgneva perioodi kohta, et Hiinast pärineva dumpinguhinnaga impordi turuosa suurenes. Hiinast pärineva dumpinguhinnaga impordi turuosa kasvas ligi 18%, mis kinnitab ajutises määruses esitatud prognoose. Viimase tegurina vähenesid uurimisperioodile järgneva perioodi jooksul eelkõige oluliselt liidu tootmisharu tootmismaht, valimisse kuuluvate äriühingute tootmisvõimsuse rakendusaste, müük liidu turul ja kulutasuvus.

144. Seega leiab nõukogu, et Üldkohus eksis, kui ta tuvastas vaidlustatud kohtuotsuse punktis 91 vastuolusid ja puudusi algmääruse artikli 3 lõikes 9 ette nähtud tegurite üldises hindamises, mis viidi läbi vaidlusaluses määruses.

145. ArcelorMittal jt leiavad, et Üldkohus rikkus nii algmääruse artikli 3 lõiget 9 kui ka selle määruse artikli 6 lõiget 1, kui ta tugines oma arutluskäigus uurimisperioodile järgnevate andmete ja selle perioodi jooksul kogutud andmete vahelistele vastuoludele. Ka kahju ohu uurimisel ei ole selliste uurimisperioodist hilisemate andmete kasutamine usaldusväärne, sest need andmed peegeldavad asjassepuutuvate tootjate tegevust dumpingumenetluse algatamise järel. Selliseid andmeid võib kasutada üksnes juhul, kui need näitavad, et dumpinguvastaste tollimaksude kehtestamine on ilmselgelt sobimatu. Sellise olukorraga ei ole aga tegemist.

146. Neil asjaoludel leiavad ArcelorMittal jt, et ei olnud tarvis määrata kindlaks, kas nõukogul oli õigus analüüsida uurimisperioodist hilisemaid andmeid. Nimelt ei ole tähtsust, et need andmed kinnitavad prognoose, mis komisjon tegi ajutises määruses uurimisperioodi andmete põhjal. Sellest tuleneb, et isegi kui nõukogu oleks järeldanud vääralt, et uurimisperioodist hilisemad andmed kinnitavad ajutise määruse järeldusi, ei saanud see viga tuua kaasa vaidlusaluse määruse tühistamist.

147. Lisaks väidavad ArcelorMittal jt, et Üldkohus pani toime mitu õigusnormide rikkumist, kui ta uuris algmääruse artikli 3 lõikes 9 ette nähtud tegureid, mille alusel liidu institutsioonid tuvastasid kahju ohu olemasolu.

148. Need etteheited puudutavad kolme tegurit, mida institutsioonid olid arvesse võtnud ja mida Üldkohus analüüsis vaidlustatud kohtuotsuse punktides 72–90. Neid on üksikasjalikumalt kirjeldatud iga asjassepuutuva teguri analüüsimise raames (vt vastavalt käesoleva ettepaneku punktid 199, 219 ja 238).

149. Hubei väidab esimese võimalusena, et need väited on vastuvõetamatud. Esiteks üritavad apellandid esitada uut väidet, mis laiendab esimese astme vaidluse eset, kuna nad heidavad Üldkohtule ette uurimisperioodist hilisemate andmete analüüsimist. Mis puudutab teiseks ArcelorMittali jt etteheiteid, mis käsitlevad Üldkohtu analüüsi algmääruse artikli 3 lõikes 9 ette nähtud tegurite kohta, siis nende etteheidete eesmärk on vaidlustada esimese astme kohtu hinnangut faktiliste asjaolude kohta, mis ei kuulu Euroopa Kohtu kontrolli alla apellatsioonimenetluses.

150. Teise võimalusena väidab Hubei, et need väited on põhjendamatud. Ta täpsustab kõigepealt, et kahju ohu analüüs ei nõua, et institutsioonid hindaksid tulevikus saabuvaid sündmusi. Algmääruse artikli 3 lõikes 9 on selgelt märgitud, et analüüs peab tuginema faktidele, „mitte vihjetele, oletustele ega kaudsetele võimalustele”. Selles osas rõhutab Hubei, et nõukogu möönab, et institutsioonide analüüsist ilmnes seoses kahju ohu olemasoluga äärmisel juhul vaid „vastuoluline olukord”. Ta ei tõendanud aga, et Üldkohus moonutas ilmselgelt talle esitatud tõendeid või rikkus õigusnormi.

151. Seejärel leiab Hubei, et Üldkohtul oli täielik õigus kontrollida uurimisperioodist hilisemaid andmeid, sest institutsioonid tuginesid nendele andmetele ja kasutasid neid; vastasel juhul oleksid institutsioonide otsused jäänud kohtuliku kontrolli alt välja. Nagu käesolevas asjas, on need andmed olemuslikult seotud kahju ohu üldise hindamisega ja neid ei saa sellest analüüsist eraldada, kuna need näitavad, et dumpinguvastase tollimaksu kehtestamine on ilmselgelt sobimatu.

152. Lisaks väidab Hubei, et institutsioonid ei saa lihtsalt üle võtta ajutises määruses tehtud prognoose põhjendusel, et need olid õiged selle määruse vastuvõtmise ajal. Nad peavad kontrollima, kas need prognoosid peavad endiselt paika lõpliku määruse vastuvõtmise ajal, arvestades kättesaadavat lisateavet ja nende järeluurimise käigus esitatud argumente.

153. Viimaks leiab Hubei, et Üldkohus ei rikkunud õigusnormi, kui ta uuris algmääruse artikli 3 lõikes 9 loetletud tegureid. Hubei tuletab eelkõige meelde, et uurimisperioodile järgnevaid andmeid arvestades ei saanud Hiinast pärit impordi suurenemist 0,7% võrra lugeda „oluliseks” suurenemiseks selle artikli tähenduses.

2. Analüüs

154. Apellatsioonkaebuste poolte esitatud väidete keskmes on kaks olulist küsimust.

155. Esiteks tuleb kontrollida, kas Üldkohus kontrollis õigesti kahju ohtu käsitlevate järelduste õiguspärasust, arvestades uurimisperioodile järgneva perioodi asjakohaseid andmeid. Teiseks, ja juhul, kui vastus on jaatav, tuleb teha kindlaks, kas Üldkohus ei rikkunud õigusnormi, kui ta kontrollis institutsioonide hinnangut, mis käsitleb algmääruse artikli 3 lõikes 9 loetletud nelja teguri uurimist.

156. Minu arvates tuleb eelnevalt lükata tagasi Hubei esitatud asjaolud nende väidete vastuvõetamatuse kohta.

a) Hubei esitatud väited vastuvõetamatuse kohta

157. Tuletan meelde, et esiteks on väide, et Üldkohus rikkus õigusnormi, kuna ta võttis arvesse uurimisperioodist hilisemaid andmeid, et hinnata, kas institutsioonide järeldus kahju ohu olemasolu kohta oli õiguspärane, Hubei sõnul uus väide.

158. Apellatsioonkaebuse puhul piirdub Euroopa Kohtu pädevus esimeses kohtuastmes arutatud väidetele antud õigusliku hinnangu kontrollimisega. Seega on Euroopa Kohus pädev üksnes uurima, kas apellatsioonkaebuses esitatud argumentides on identifitseeritud õigusnormi rikkumine, mis vaidlustatud kohtuotsuses on väidetavalt toime pandud. [27]

159. Käesoleval juhul võttis Üldkohus arvesse uurimisperioodist hilisemaid andmeid, et vastata Hubei esimeses kohtuastmes esitatud väitele, et institutsioonide järelduste ja asjassepuutuvate majandusandmete vahel on vastuolud. Kuivõrd Üldkohus nõustus seal arutatud väitega, võttes neid andmeid arvesse, ja see hinnang kahjustab apellantide huve, on minu arvates tingimata vastuvõetavad nende etteheited Üldkohtu lahendi põhjendatuse kohta.

160. Teiseks väidab Hubei, et ArcelorMittali jt etteheited selle kohta, kuidas Üldkohus uuris algmääruse artikli 3 lõikes 9 ette nähtud nelja tegurit, on vastuvõetamatud, sest nende eesmärk on üksnes paluda, et Euroopa Kohus hindaks uuesti faktilisi asjaolusid.

161. Ilma et käesolevas staadiumis oleks tarvis analüüsida ArcelorMittali jt esitatud argumente, on esiteks ilmselge, et Hubei vastuväite tulemuseks saab olla äärmisel juhul vaid järeldus, et menetluses oleva apellatsioonkaebuse väited on osaliselt vastuvõetamatud. Teiseks, kuna Euroopa Kohtu pädevus apellatsioonimenetluses piirdub õigusküsimustega, saab ArcelorMittali jt esitatud vastuväiteid uurida üksnes tingimusel, et neid saab kvalifitseerida õigusküsimusteks.

162. Hubei esitatud vastuvõetamatuse väidete tagasilükkamise järel tuleb kõigepealt kontrollida, kas – nagu väidavad apellandid – Üldkohus rikkus algmääruse artikli 3 lõiget 9 ja artikli 6 lõiget 1, kui ta võttis arvesse uurimisperioodist hilisemaid andmeid, et kontrollida, kas institutsioonide järeldus, mille kohaselt uurimisperioodi lõpus esines kahju oht, oli õiguspärane.

b) Asjaolu, et Üldkohus võttis arvesse uurimisperioodist hilisemaid andmeid, et kontrollida kahju ohu olemasolu õiguspärasust

163. Selle väite uurimiseks tuleb kõigepealt tuletada meelde eripärasid, mis on seotud kahju ohu tuvastamisega institutsioonide poolt.

164. Nagu juba märgitud, ei ole kahju ohu puhul tulenevalt määratlusest see kahju (veel) tekkinud.

165. Seega, nagu nõukogu möönab, nõuab kahju ohu olemasolu järeldamine mitte üksnes faktiliste asjaolude tuvastamist, vaid ka analüüsi, millise tõenäosusega leiavad aset (algmääruse artikli 3 lõike 9 kohaselt prognoositavad ja peatselt toimuvad) tulevased sündmused, mis tekitavad olukorra, kus ilma dumpinguvastaste meetmete võtmiseta tekiks kahju. Näiteks tuleb institutsioonidel kahju ohu olemasolu kindlaksmääramiseks uurida, kas on tegemist liidu turule suunatud dumpinguhinnaga impordi märkimisväärse kasvutempoga, „mis viitab importimise olulise suurenemise tõenäosusele” (algmääruse artikli 3 lõike 9 teise lõigu punkt a).

166. On ilmselge, et selline tulevikku suunatud analüüs on teatud määral ebakindel selles osas, mis puudutab tulevikusündmuste aset leidmist, ning kätkeb endas ka riski, et kolmandate riikide ettevõtjate suhtes kehtestatakse omavolilised puhtalt protektsionistlikku laadi meetmed. [28]

27 — Vt eelkõige kohtuotsused komisjon *vs*. Girardot (C-348/06 P, EU:C:2008:107, punkt 49) ja nõukogu *vs*. Bamba (C-417/11 P, EU:C:2012:718, punkt 40).

28 — Vt selle kohta eelkõige Soprano R., „The Threat of Material Injury in Antidumping Investigations: a Threat to Free Trade”, *The Journal of World Investment & Trade*, nr 1, 2010, lk 9.

167. Kui institutsioonide kaalutlusruumi arvestades võib ebakindlust minu arvates üldiselt lubada, siis Euroopa Kohus on otsustanud koondumiste kontrolli valdkonnas, kus on vajalik tulevikku suunatud analüüs, et selline analüüs tuleb teha „väga hoolikalt", just nimelt sellepärast, et selleks peab prognoosima sündmusi, mis tulevikus suurema või väiksema tõenäosusega aset leiavad, kui ei võeta vastu otsust kavandatava koondumise keelamise kohta. [29]

168. Olen seisukohal, et just selles kontekstis tuleb mõista käesoleval juhul asjaolu, et institutsioonid võtsid arvesse uurimisperioodist hilisemaid andmeid. Nimelt tuli hinnata, kas vaidlusaluse määruse vastuvõtmise ajal olid leidnud kinnitust ajutises määruses sisalduvad prognoosid, mis käsitlesid kahju ohtu tekitavate sündmuste esinemise tõenäosust, kui ei võeta kaitsemeetmeid.

169. See kontrollimine eeldas uurimisperioodist hilisemate andmete arvessevõtmist, nii et institutsioonid ei tugineks üksnes prognoosidele, mis põhinevad vaidlusaluse määruse vastuvõtmise kuupäevast üle aasta võrra varasematel majandusandmetel. [30]

170. See tuleneb sisuliselt ka vaidlusaluse määruse põhjendusest 57, mille kohaselt nõukogu märkis, et kahju ohu korral on uurimisasutusel „õigus kontrollida, kas pärast uurimisperioodi lõppu toimuvad sündmused tõendavad kahju tekkimise ohtu, mis leiti olevat esialgses etapis".

171. Selline lähenemisviis on minu arvates täiesti õiguspärane ja kohane.

172. Õiguspärasuse osas on algmääruse artikli 6 lõikes 1, mis käsitleb dumpingu ja kahju uurimist, küll tõepoolest sätestatud, et „teavet uurimisperioodile järgneva perioodi kohta ei võeta üldjuhul arvesse".

173. Nagu märgivad ArcelorMitttal jt, on algmääruse artikli 6 lõikes 1 kehtestatud normi, mille kohaselt andmeid uurimisperioodile järgneva perioodi kohta ei võeta üldjuhul arvesse, eesmärk tagada, et uurimistulemused oleksid esindavad ja usaldusväärsed, tagades, et asjaolusid, mille põhjal määratakse kindlaks dumping ja kahju, ei mõjutaks huvitatud tootjate dumpinguvastase menetluse algatamisele järgnev käitumine. [31]

174. Olen siiski samal seisukohal, nagu Üldkohus on sisuliselt leidnud mitmes kohtuasjas, et määrsõna „üldjuhul" kasutamine algmääruse artikli 6 lõikes 1 lubab institutsioonidel võtta arvesse andmeid uurimisperioodile järgneva perioodi kohta ja isegi nõuab nende andmete uurimist juhul, kui nendest võivad ilmneda uued asjaolud, mis muudavad kavatsetava dumpinguvastase tollimaksu kehtestamise ilmselgelt kohatuks. [32]

175. Kuna käesoleval juhul esiteks eeldab kahju ohu uurimine tulevikku suunatud uurimist ja teiseks peab sellise ohu olemasolu, niisamuti nagu olemasoleva kahju esinemist, olema võimalik kindlaks teha (ajutise või lõpliku) kaitsemeetme vastuvõtmise ajal [33], leian, et institutsioonidel tuleb kontrollida, kas lõpliku dumpinguvastase tollimaksu kehtestamise ajal on ajutises määruses tehtud analüüsist tulenevad prognoosid kinnitust leidnud ja võivad põhjendada selle lõpliku dumpinguvastase tollimaksu kehtestamist.

176. Seda silmas pidades ja kahju ohu korral on institutsioonidel seega minu arvates mitte üksnes pädevus, vaid neil on ka väga soovitav võtta arvesse uurimisperioodist hilisemaid andmeid.

29 — Vt kohtuotsus komisjon *vs*. Tetra Laval (C-12/03 P, EU:C:2005:87, punkt 42).

30 — Tuletan meelde, et uurimisperioodi lõpuks määrati 30. juuni 2008, samas kui vaidlusalune määrus võeti vastu 24. septembril 2009.

31 — Vt selle kohta eelkõige kohtuotsused Nanjing Metalink *vs*. nõukogu (T-138/02, EU:T:2006:343, punkt 59) ning Transnational Company „Kazchrome" ja ENRC Marketing *vs*. nõukogu (T-192/08, EU:T:2011:619, punkt 223).

32 — Vt selle kohta eelkõige kohtuotsused Sinochem Heilongjiang *vs*. nõukogu (T-161/94, EU:T:1996:101, punkt 88), Nanjing Metalink *vs*. nõukogu (T-138/02, EU:T:2006:343, punkt 61) ning HEG ja Graphite India *vs*. nõukogu (T-462/04, EU:T:2008:586, punkt 67).

33 — Vt selle kohta eelkõige kohtuotsused Epichirisseon Metalleftikon, Viomichanikon kai Naftiliakon jt *vs*. nõukogu (C-121/86, EU:C:1989:596, punktid 34 ja 35) ning Industrie des poudres sphériques *vs*. nõukogu (C-458/98 P, EU:C:2000:531, punkt 90).

177. Institutsioonidel peab olema sellega seoses lubatud kontrollida, kas need andmed on piisavalt esindavad ja usaldusväärsed, ning kui see ei ole nii, selgitada põhjuseid, miks nad selles kahtlevad, ja vajaduse korral need osaliselt või täielikult kõrvale jätavad.

178. Käesoleval juhul ei nähtu toimikust, et institutsioonid väljendasid kahtlusi nende uurimisperioodist hilisemate andmete esindavuse ja usaldusväärsuse kohta, millele nad tuginesid.

179. Kui institutsioonid on õiguspäraselt võtnud arvesse uurimisperioodile järgnevaid andmeid, mida nad peavad esindavaks ja usaldusväärseks – ning seda asjaolu ei ole vaidlustatud –, ei saa Üldkohtule ette heita kontrollimist, kas need institutsioonid asusid põhjendatult seisukohale, et kõnealused andmed kinnitasid ajutises määruses tehtud prognoose kahju ohu olemasolu kohta.

180. Vastupidi sellele, millele näivad viitavat ka apellandid, ei saa nimelt asjaolu, et institutsioonid kasutasid uurimisperioodist hilisemaid andmeid, jääda Üldkohtu kontrolli alt välja. Nagu ma juba rõhutasin eespool punktis 64, peab see kontroll sisaldama eelkõige kontrolli, kuidas institutsioonid on tõlgendanud majanduslikku laadi andmeid, mis kätkeb endas ülesannet kontrollida nende poolt aluseks võetud tõendite õigsust, usaldusväärsust ja sidusust ning samuti seda, kas need tõendid sisaldavad kogu asjakohast teavet, mida keerulise olukorra hindamisel tuleb arvesse võtta, ja kas kõnealused tõendid võivad toetada järeldusi, mis nende pinnalt on tehtud.

181. Selline kontrollimine on minu arvates veelgi vajalikum kahju ohu olemasolu uurimiseks nõutava tulevikku suunatud analüüsi puhul.[34]

182. Möönan, et, nagu väidab nõukogu, võivad institutsioonid tuleviku osas eksida, ilma et nad tingimata rikuksid õigusnorme või teeksid ilmseid hindamisvigu.

183. Ent juhul, kui institutsioonid võtavad kahju ohu olemasolu kindlakstegemiseks ja lõpliku dumpinguvastase tollimaksu kehtestamiseks õigustatult arvesse uurimisperioodist hilisemaid asjaolusid, peab Üldkohus saama kontrollida, et need asjaolud saavad õiguslikult piisavalt kinnitada prognoose, mille tulemusena komisjon võttis ajutised kaitsemeetmed.

184. Seega, kui nõukogu peab võtma vastu määruse, millega kehtestatakse lõplik dumpinguvastane tollimaks, ei arva ma, et juhul kui uurimisperioodist hilisemad andmed ei kinnita tulevikku suunatud analüüsi, mille komisjon tegi ajutise määruse raames, on nõukogul sellegipoolest õigus, nagu ta väidab, kasutada oma kaalutlusruumi, et tuvastada kahju ohu olemasolu ja kehtestada lõplik dumpinguvastane tollimaks.

185. See arvamus põhineb hulgal kaalutlustel.

186. Esiteks, nagu on juba märgitud eespool punktis 173, peab kahju ohu olemasolu, niisamuti nagu olemasoleva kahju esinemist, saama tõendada ajutise või lõpliku kaitsemeetme vastuvõtmise ajal. Kui tõendid ei võimalda kinnitada komisjoni esialgseid prognoose, siis näib, et olulise kahju tekkimine lükkub edasi ja lõplike dumpinguvastaste tollimaksude kehtestamine ei tundu seega olevat põhjendatud.

187. Teiseks on oluline meenutada, et algmääruse artikli 3 lõige 9 nõuab, et olulise kahju tekitamise ohu tuvastamisel peab tuginema faktidele, mitte vihjetele, oletustele ega kaudsetele võimalustele, ja muudatus asjaoludes, mis tekitaksid olukorra, mille puhul dumping põhjustaks kahju, peab olema selgelt prognoositav ja peatselt toimuv.

34 — Vt analoogia alusel koondumiste kontrolli käsitleva tulevikku suunatud analüüsi kohta kohtuotsused komisjon *vs* Tetra Laval (C-12/03 P, EU:C:2005:87, punkt 39) ja Éditions Odile Jacob *vs*. komisjon (T-471/11, EU:T:2014:739, punkt 136).

188. Kolmandaks tähendaks nõukogu seisukohaga nõustumine lõpuks seda, et institutsioonidele antaks õigus võtta omavolilisi puhtalt protektsionistlikke kaitsemeetmeid. Algmäärus aga ei keela iseenesest dumpingut, vaid üksnes dumpingut, mis tekitab või ähvardab tekitada liidu tootmisharule olulist kahju. Seega leian, et kui tõendid ei võimalda järeldada piisavalt suure tõenäosusega, et esineb olulise kahju oht, peavad institutsioonid isegi lõpliku dumpinguvastase määruse vastuvõtmise staadiumis lihtsalt tegema sellest järeldused ja jätma esialgu kavandatud kaitsemeetmed vastu võtmata.

189. Neil asjaoludel leian, et Üldkohus ei rikkunud algmääruse artikli 3 lõiget 9 ega artikli 6 lõiget 1, kui ta võttis kahju ohu olemasolu käsitleva institutsioonide järelduse õiguspärasuse kontrollimiseks arvesse uurimisperioodist hilisemaid andmeid, mida need institutsioonid olid vaidlusaluses määruses ise arvesse võtnud.

190. Järgnevalt tuleb analüüsida, kas peab paika ArcelorMittali jt väide, et Üldkohus rikkus õigusnorme, kontrollides institutsioonide hinnangut, mis käsitles algmääruse artikli 3 lõikes 9 loetletud nelja teguri uurimist.

c) Õigusnormi rikkumised, mis Üldkohus väidetavalt toime pani, kui ta kontrollis institutsioonide hinnangut algmääruse artikli 3 lõikes 9 loetletud nelja teguri uurimise kohta

191. Algmääruse artikli 3 lõike 9 teises lõigus on mitteammendavalt loetletud neli tegurit, mida institutsioonid peavad arvesse võtma olulise kahju ohu kindlaksmääramisel.

192. Vastavalt Üldkohtu kokkuvõttele vaidlustatud kohtuotsuse punktis 70 hõlmavad need tegurid dumpinguhinnaga impordi arengut (artikli 3 lõike 9 teise lõigu punkt a), eksportijate vaba tootmisvõimsust (punkt b), impordi hindu (punkt c) ning asjaomase toote olemasolevaid laovarusid (punkt d).

193. Algmääruse artikli 3 lõike 9 kolmandas lõigus on täpsustatud, et ükski neist tegureist ei või iseenesest olla otsustamisel tingimata määrav, kuid kõigi vaadeldavate tegurite arvessevõtmine peab viima järeldusele, et peatselt on oodata edasist dumpinguhinnaga eksporti ja et kui ei rakendata kaitsemeetmeid, on tagajärjeks oluline kahju.

194. Nagu märgib Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 70, uurisid institutsioonid käesolevas asjas kolme esimest tegurit, kuna nõukogu leidis sisuliselt, et toote laovarud ei ole kahju ohu analüüsimisel määrav tegur.

i) Õigusnormide rikkumised, mis puudutavad esimese teguri analüüsi (algmääruse artikli 3 lõike 9 teise lõigu punkt a)

– Üldkohtu kaalutlused

195. *Esimese* teguri kohta, mida institutsioonid arvesse võtsid ja mida Üldkohus uuris, tuletas see kohus vaidlusaluse kohtuotsuse punktis 72 kõigepealt meelde komisjoni prognoose, mida kinnitati vaidlusaluses määruses ja mille kohaselt „on tõenäoline, et Hiina päritolu dumpinguhinnaga impordi turuosa [suureneb] ja kõnealuse dumpinguhinnaga impordi surve [liidu] turule suureneb märkimisväärselt”.

196. Üldkohus märkis siiski, et vaidlusaluses määruses esitatud andmete kohaselt vähenes Hiinast pärit impordi maht uurimisperioodile järgneval perioodil absoluutarvudes väga oluliselt (vähenemine 24,6%), kusjuures suhtarvudes oli kõnealusele impordile vastava turuosa tõus väike, s.o 0,7 protsendipunkti sel perioodil (vaidlustatud kohtuotsuse punkt 73).

197. Oma arutluskäigu lõpus leidis Üldkohus, et seega oli märkimisväärne erinevus ajutise määruse staadiumis tehtud komisjoni prognooside ja uurimisperioodile järgneva perioodi majandusandmete vahel, mida nõukogu vaidlusaluses määruses arvesse võttis. Meenutades, et algmääruse artikli 3 lõike 9 kohaselt nõuab esimene tegur dumpinguhinnaga impordi märkimisväärset kasvutempot, mis viitab importimise olulise suurenemise tõenäosusele, nentis Üldkohus, et vaidlusaluses määruses nõukogu enda esitatud kinnitused, mille kohaselt oli uurimisperioodile järgneval perioodil Hiinast pärit import suhtarvudes „veidi suurenenud", ei toeta järeldust, et käesolevas asjas esines dumpinguhinnaga importimise „olulise" suurenemise tõenäosus. Samuti vaatles Üldkohus uurimisperioodile järgneval perioodil Hiinast pärit impordi turuosa suurenemist 0,7 protsendipunkti võrra liidu tootmisharu toodetele vastava turuosa 0,1 protsendipunktilise vähenemise taustal (vaidlustatud kohtuotsuse punkt 78).

198. Sellest tulenevalt järeldas Üldkohus, et esimese teguri puhul esinesid vastuolud komisjoni prognooside, mida nõukogu kinnitas vaidlusaluses määruses, ja uurimisperioodile järgneva perioodi asjakohaste andemete vahel (vaidlustatud kohtuotsuse punkt 91).

– Kokkuvõte ArcelorMittali jt argumentidest

199. Põhiosas väidavad ArcelorMittal jt, et Üldkohus leidis ekslikult, et nõukogu rikkus algmääruse artikli 3 lõiget 9, piirdudes Hiinast pärineva impordi mahu osas vastuolude, mitte ilmselge hindamisvea tuvastamisega. Nad väidavad samuti, et Üldkohus ei analüüsinud üht osa hinnangutest, mis on esitatud vaidlusaluse määruse põhjenduses 68, ja et Üldkohtu ülesanne ei olnud määrata kindlaks, kas dumpinguhinnaga impordi turuosa suurenemine oli „piisav".

– Hinnang

200. ArcelorMittali jt argumendid tuleb minu arvates tagasi lükata.

201. Kõigepealt, nagu on sõnaselgelt märgitud vaidlustatud kohtuotsuse punktis 92, järeldas Üldkohus just nimelt „kõiki neid asjaolusid" arvestades, mis on seotud kahju ohu olemasolu kindlakstegemist võimaldava kolme teguri analüüsiga, et nõukogu oli rikkunud algmääruse artikli 3 lõiget 9.

202. ArcelorMittal jt tõlgendavad seega vaidlustatud kohtuotsust valesti, kui nad väidavad, et selleks, et tuvastada, et nõukogu rikkus algmääruse artikli 3 lõiget 9, tugines Üldkohus ainuüksi impordimahtu puudutava esimese teguriga seotud vastuoludele.

203. Teiseks, nagu ma juba märkisin, hõlmab kohtulik kontroll, mida Üldkohtul on lubatud läbi viia, institutsioonide poolt teostatud majandusandmete tõlgendamise kontrollimist, mille käigus tuleb kontrollida tõendite sidusust ja seda, kas need tõendid saavad toetada järeldusi, mis nende pinnalt on tehtud.

204. Kontroll, mida Üldkohus peab läbi viima, ei puuduta seega loomulikult mitte üksnes vaidlusaluses määruses väidetavalt tehtud ilmset hindamisviga, vaid eelkõige ka faktiliste asjaolude õiguslikku kvalifitseerimist. Peale selle ei ole Üldkohus selleks, et vajaduse korral järeldada, et algmääruse artikli 3 lõiget 9 on rikutud, mitte kuidagi kohustatud tuvastama konkreetset laadi viga, nagu ilmset hindamisviga, mis on seotud iga teguriga eraldivõetuna. Seevastu võib niisugune viga ilmneda kõikide arvesse võetud tegurite üldisest analüüsist.

205. Lisaks ei rikkunud Üldkohus õigusnormi, meenutades algmääruse artikli 3 lõike 9 sõnastust esimese teguri kohta, mis näeb sisuliselt ette, et dumpinguhinnaga importimise suurenemise tõenäosus peab olema oluline; ja kontrollides, kas nõukogu kasutatud tõendid, sealhulgas uurimisperioodist hilisemad andmed, kinnitasid järeldust, millele see institutsioon vaidlusaluses määruses jõudis.

206. Mis puudutab viimaks argumenti põhjenduse puudumise kohta seoses vaidlusaluse määruse põhjenduse 68 teatud osadega, siis tuleb täpsustada, et selles põhjenduses märkis nõukogu, et „Hiinast pärit impordikoguseid [võib] pidada kahju tekitavaks teguriks isegi siis, kui kogused hakkaksid proportsionaalselt rohkem kahanema kui tarbimine, sest kahaneva turu tingimustes avaldab madala hinnaga Hiina päritolu kaupade suurte koguste kohalolu turul valitsevale üldisele hinnatasemele langetavat survet". Nõukogu lisas, et „[k]indlasti ei tarvitse ükski algmääruse artikli 3 lõikes 9 mainitud tegur eraldivõetuna saada kahju tekkimise ohu üle otsustamisel määravaks. Kõiki tegureid tuleb üheskoos arvestada."

207. On tõsi, et nagu märgivad ArcelorMittal jt, ei sisalda vaidlustatud kohtuotsus hinnangut vaidlusaluse määruse kõnealuse põhjenduse eespool viidatud osade kohta, samas kui Üldkohus tugines oma arutluskäigus sama põhjenduse teistele osadele, sealhulgas iseäranis uurimisperioodist hilisemaid andmeid käsitlevatele osadele.

208. Ma ei arva siiski, et Üldkohtu osalise tegematajätmise tulemusena võiks vaidlustatud kohtuotsuse tühistada.

209. Mis puudutab vaidlusaluse määruse põhjenduse 68 viimast osa, mis käsitleb algmääruse artikli 3 lõike 9 tõlgendamist, siis Üldkohtul ei olnud minu arvates mingit eraldi kohustust sellele punktile vastata, sest ta ei järeldanud, et nõukogu oli seda artiklit rikkunud, ainuüksi vastuoludest, mis on seotud institutsioonide hinnanguga esimese teguri kohta.

210. Vaidlusaluse määruse põhjenduse 68 vahetult eelneva osa puhul tuleneb selle pelgast lugemisest, et nagu on näha tingiva kõneviisi kasutamisest, kujutas see endast lihtsalt teoreetilist võimalust, mis esitati juba ajutise määruse staadiumis ja mida kirjeldati kui tulevikus tekkiva kahju ohu võimalikku asjaolu.

211. Kuigi on tõsi, et Üldkohus peab oma otsuseid põhjendama, ei saa seda kohustust aga tõlgendada nii, et ta peab vastama üksikasjalikult poole igale argumendile, eelkõige juhul, kui see argument ei ole piisavalt selge ja täpne ning ei põhine üksikasjalikel tõenditel.[35] Kuna kahju oht peab põhinema faktilistel asjaoludel ja prognoositaval ja peatselt toimuval asjaolude muutumisel, ning ArcelorMittal jt ei väitnud, et selle võimaluse kohta olid esitatud üksikasjalikud tõendid, iseäranis kontekstis, kus institutsioonid või Üldkohus võtsid arvesse uurimisperioodist hilisemaid andmeid; siis ma ei leia, et Üldkohus oli kohustatud võtma seda võimalust eraldi arvesse, kui ta kontrollis, kas institutsioonide analüüs algmääruse artikli 3 lõike 9 teise lõigu punktis a ette nähtud esimest tegurit puudutavate majandusandmete kohta oli piisavalt veenev.

212. Seega teen ettepaneku lükata tagasi seda tegurit puudutav ArcelorMittali jt väide.

ii) Õigusnormi rikkumised, mis puudutavad algmääruse artikli 3 lõike 9 teise lõigu punktis b ette nähtud teist tegurit

213. Algmääruse artikli 3 lõike 9 teise lõigu punktis b ette nähtud *teine* tegur puudutab „eksportija piisavaid ja vabalt kasutatavaid tootmisvõimsusi või nende peatset ja olulist suurenemist, mis viitab tõenäosusele, et dumpinguhinnaga eksport ühendusse võib oluliselt kasvada, võttes arvesse teiste mis tahes lisaeksporti vastu võtta võivate eksporditurgude olemasolu".

35 — Vt eelkõige kohtuotsused Technische Glaswerke Ilmenau *vs*. komisjon (C-404/04 P, EU:C:2007:6, punkt 90) ning Lafarge *vs*. komisjon (C-413/08 P, EU:C:2010:346, punkt 41).

– Üldkohtu kaalutlused

214. Vaidlustatud kohtuotsuse punktis 79 märkis Üldkohus kõigepealt, et institutsioonid analüüsisid Hiina eksportijate vaba tootmisvõimsust sõna otseses mõttes ja Hiina ekspordi ümbersuunamise ohtu liidu turule.

215. Seejärel meenutas Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 81, et kui institutsioonid hindavad ekspordi liitu ümbersuunamise ohtu, siis peavad nad arvesse võtma mitte ainult muude eksporditurgude olemasolu, vaid ka sisetarbimise võimalikku arengut ekspordiriigis.

216. Olles märkinud, et komisjon leidis ajutises määruses, mida nõukogu kinnitas vaidlusaluses määruses ilma täiendavaid asjaolusid esitamata, et võib eeldada, et suur osa Hiina uuest täiendavast tootmisvõimsusest suunatakse Euroopa turule (vaidlustatud kohtuotsuse punkt 82), tõdes Üldkohus, et institutsioonid „ei võtnud oma analüüsis arvesse „teisi mis tahes lisaeksporti vastu võtta võivate eksporditurgude olemasolu", nagu algmääruse artikli 3 lõikes 9 on ometigi nõutud". Kuigi Üldkohus täpsustas, et komisjon mainis USA-d, Alžeeriat ja Lõuna-Koread selleks, et märkida, milline oli nende riikide osakaal Hiina kogueekspordis, ning leidis, et võis oodata eelkõige USA turu selget kahanemist; nentis Üldkohus siiski, et „[m]ingit teavet ei esitatud nende turgude arengu ega nende võimaliku võime kohta võtta vastu lisaeksporti". Üldkohus lisas, et „kui – nagu kinnitavad institutsioonid – tootmisvõimsus Hiinas ja ekspordimaht suurenesid (ajutise määruse põhjendus 118) ning samal ajal eespool nimetatud kolme riigi osakaal Hiina kogueekspordis suurenes, nagu nähtub ajutise määruse põhjendusest 119, tähendab see, et suurenesid ka ekspordimahud neisse kolme riiki". Üldkohus leidis samuti, et komisjoni järeldust ekspordi suunamise kohta Euroopa turule tuleb vaadelda asjaolu taustal, et institutsioonid prognoosisid nõudluse selget vähenemist liidu turul, kusjuures see asjaolu oli institutsioonide analüüsist puudu (vaidlustatud määruse punkt 83).

217. Viimaks toonitas Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 84 ja 85, et institutsioonid ei viidanud kunagi esiteks Hiina siseturule ega selle turu võimalikule mõjule võimaluse suhtes võtta vastu täiendavad tootmisvõimsused ning teiseks hindade poolest lähimate Vene ja Ukraina konkurentide samaaegsele kadumisele, kelle suhtes kehtisid alates 2006. aastast dumpinguvastased tollimaksud, ja mis võis vähemalt osaliselt seletada liitu suunatud Hiina ekspordi protsendimäära kasvu vaatlusalusel perioodil.

218. Üldkohus järeldas seega, et institutsioonide analüüs teise teguri kohta oli „arvessevõetavate asjakohaste asjaolude osas puudulik" (vaidlustatud kohtuotsuse punkt 91).

– Kokkuvõte ArcelorMittali jt argumentidest

219. Arcelor Mittal jt märgivad põhiliselt, et Üldkohus ei kummutanud ajutise määruse punktis 117 esitatud järeldusi, mille kohaselt Hiinas oli märkimisväärne vaba tootmisvõimsus, mis on piisav selleks, et järeldada algmääruse artikli 3 lõike 9 teise lõigu punktis b ette nähtud teise teguri täitmist. Üldkohus leidis nende väitel ka ekslikult vaidlustatud kohtuotsuse punktis 84, et institutsioonide analüüs oli puudulik, sest need institutsioonid ei olevat uurinud Hiina siseturu võimet võtta vastu täiendavad tootmisvõimsused. Selline analüüs viidi aga läbi vaidlusaluse määruse põhjendustes 69 ja 70. Viimaks nõudis Üldkohus, et institutsioonid esitaksid „täpseid andmeid" teiste eksporditurgude võime kohta võtta vastu lisaeksporti, mida algmääruse artikli 3 lõikes 9 ei ole nõutud, niisamuti nagu ei ole nõutud liitu suunatud dumpinguhinnaga ekspordi suurenemise põhjuseid.

– Hinnang

220. Algmääruse artikli 3 lõikes 9 ette nähtud teine tegur nõuab minu arvates kaheastmelist analüüsi. Esimeses astmes peavad institutsioonid kontrollima, kas on olemas „eksportija piisavad ja vabalt kasutatavad tootmisvõimsused või nende peatne ja oluline suurenemine, mis viitab tõenäosusele, et dumpinguhinnaga eksport võib oluliselt kasvada". Selles esimeses astmes tuleb institutsioonidel kontrollida, kas „vabalt kasutatav" olemasolev tootmisvõimsus või selle tootmisvõimsuse peatne ja oluline suurenemine ekspordiriigis võivad olla tingitud nõudluse arengust selles riigis. Teises astmes, kui ekspordi oluline kasv on tõenäoline, peavad institutsioonid „[võtma] arvesse teiste [seda] lisaeksporti vastu võtta võivate eksporditurgude olemasolu".

221. Vastupidi Arcelor Mittali jt väidetele ei ole seega pelk asjaolu, et ekspordiriigis on oluline vabalt kasutatav tootmisvõimsus ekspordiks, iseenesest piisav selleks, et järeldada, et selle teguri kriteeriumid on täidetud; see võimsus peab lisaks „viitama tõenäosusele, et dumpinguhinnaga eksport [liidu turule] võib oluliselt kasvada". Seega on tulemusetu asjaolu, et Üldkohus ei kummutanud vaidlusaluse määruse põhjenduses 117 esitatud järeldust.

222. Seevastu on ArcelorMittalil jt minu arvates õigus, kui nad väidavad vaidlustatud kohtuotsuse punkti 85 kritiseerides, et algmääruse artikli 3 lõike 9 teise lõigu punktis b ette nähtud teguri kriteeriumide järgimise kontrollimiseks on ekspordi suurenemise põhjused ebaolulised.

223. Siiski ei mõjuta õigusnormi rikkumine, mille Üldkohus selles osas toime pani, muude hinnangute kehtivust, millest tulenevalt ta järeldas, et institutsioonid ei olnud võtnud arvesse kõiki asjakohaseid tõendeid, mis on seotud kahju ohu olemasolu kindlakstegemist võimaldava teise teguri uurimisega.

224. Nimelt põhineb tema hinnang selle teguri kohta eelkõige institutsioonide ebapiisavalt täpsel analüüsil selles osas, mis puudutab muude turgude kui liidu turu võimet võtta vastu Hiinast pärinevat lisaeksporti, ja Hiina sisenõudluse mõjul.

225. Esimese aspekti osas aga leidis Üldkohus minu arvates õigesti, et institutsioonid olid käesolevas asjas kohustatud esitama täpseid andmeid USA, Alžeeria ja Lõuna-Korea turgude arengu kohta ning nende võimaliku võime kohta võtta vastu lisaeksporti.

226. Esiteks nähtub vaidlustatud kohtuotsuse punkti 83 pelgast lugemisest, et ArcelorMittali jt väidetele vastupidi ei nõudnud Üldkohus, et institutsioonid kontrolliksid kõikvõimalikke eksporditurge. Üldkohus heitis neile lihtsalt ette, et nad ei esitanud täpseid andmeid nende kolme turu kohta, mida on ometigi üldsõnaliselt nimetatud ajutises ja vaidlusaluses määruses. Teiseks peavad institutsioonid pärast teatud hulga eksporditurgude nimetamist esitama tulevikku suunatud kahju ohu analüüsi raames piisavalt täpseid andmeid nende turgude arengu kohta ja nende võime kohta võtta vastu dumpinguhinnaga kaupade lisaeksporti. Kui institutsioonid on need turud tuvastanud, siis ainuüksi eelnimetatud tingimusel „võtab" nende analüüs algmääruse artikli 3 lõike 9 teise lõigu punkti b tähenduses „arvesse" neid eksporditurge kui võimalikke liidu turule alternatiivseid asjaomase toote lisaekspordi turge. Need andmed võivad muu hulgas puudutada asjaomaste tootjate ekspordistrateegiaid, nõudluse arengut nendel teistel eksporditurgudel või kaubanduse kaitsemeetmete olemasolu nendel teistel turgudel.

227. Ent nagu Üldkohus sisuliselt leidis vaidlustatud kohtuotsuse punktis 83 – ja seda ei ole ka vaidlustatud –, siis juhul, kui ajutisest ja vaidlusalusest määrusest nähtub, et kolme eespool nimetatud turu osakaal Hiina kogueksportis suurenes vaatlusalusel perioodil, oli loogiline sellest järeldada, et suurenesid ka Hiina ekspordimahud nendele turgudele. Neil asjaoludel pidid institutsioonid olema võimelised esitama piisavalt täpseid andmeid, et järeldada siiski nii, nagu nad seda tegid tulevikku suunatud analüüsi raames, et Hiina täiendav või uus tootmisvõimsus oli suunatud rohkem Euroopa turule, tekitades kahju ohu liidu tootmisharule.

228. Mis puudutab Hiina sisenõudluse mõju, siis minu arvates ei tee ArcelorMittal jt muud, kui vaid kritiseerivad Üldkohtu hinnangut tõendite kohta, väitmata ja seda vähem tõendamata, et neid tõendeid on moonutatud. Need etteheited on seega vastuvõetamatud.

229. Igal juhul, kui välja arvata üldised kaalutlused Hiina sisenõudluse kohta, mis on esitatud lõpliku määruse põhjenduses 70, et vastata teatud Hiina tootjate märkustele uurimisperioodi jooksul, siis tundub, et institutsioonide arutluskäigu kohaselt ei olnud Hiina nõudlust olemas, sest ajutise määruse põhjendused 117-119, mida on kinnitatud vaidlusaluse määrusega, ei käsitle seda mitte mingis osas. Samas ei vaidlusta ei nõukogu ega ArcelorMittal jt, et, nagu Üldkohus sisuliselt leidis vaidlustatud kohtuotsuse punktis 81, algmääruse artikli 3 lõike 9 teise lõigu punktis b sätestatud teguri (objektiivseks) uurimiseks tuleb analüüsida sisetarbimise arengut ekspordiriigis. Seega heitis Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 84 minu arvates õigustatult institutsioonidele ette, et nad ei käsitlenud Hiina siseturu võimalikku mõju võimaluse suhtes võtta vastu täiendavad tootmisvõimsused.

230. Seega teen ettepaneku lükata tagasi ArcelorMittali jt väited õigusnormi rikkumiste kohta, mis puudutavad algmääruse artikli 3 lõike 9 teise lõigu punktis b ette nähtud teist tegurit.

iii) Õigusnormi rikkumised, mis puudutavad algmääruse artikli 3 lõike 9 teise lõigu punktis c ette nähtud kolmandat tegurit

– Üldkohtu kaalutlused

231. Üldkohus analüüsis algmääruse artikli 3 lõike 9 teise lõigu punktis c ette nähtud teguri kriteeriumide täitmist vaidlustatud kohtuotsuse punktides 86–90.

232. Üldkohus meenutas kõigepealt vaidlustatud kohtuotsuse punktis 86, et komisjon väitis ajutises määruses, et ei olnud põhjust eeldada, et majanduskeskkonnas, mida iseloomustab märgatav nõudluse kahanemine, võiksid madalad hinnad tõusma hakata, vaid võib vastupidi oodata, et need jäävad madalaks, ja eelkõige kasutatakse selliste madalate hindade olemasolu ilmselt selleks, et taotleda liidu tootjate pakutud hinna langetamist, avaldades sellega negatiivset mõju, mis väljendub nii vähenenud mahtudes kui ka madalamates hindades.

233. Seejärel märkis Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 87, et uurimisperioodile järgneva perioodi andmed näitavad, et vastupidi komisjoni kinnitusele suurenesid Hiinast pärit impordi hinnad liidu turu kahanemise kontekstis oluliselt, kuna kättesaadavad andmed viitavad uurimisperioodile järgneval perioodil selle impordi hindade enam kui 35-protsendilisele suurenemisele, kusjuures samal ajal suurenesid liidu tootmisharu hinnad 18,7%.

234. Vaidlustatud kohtuotsuse punktis 88 märkis Üldkohus, et nõukogu ei esitanud ühtegi asjaolu, mis seletaks vastuolu ajutises määruses esitatud andmete ja uurimisperioodile järgneva perioodi andmete vahel. Kuigi nõukogu omistas selle hinnatõusu toorainehindade tõusule, millest viimane leidis aset 2008. aasta oktoobris, rõhutas Üldkohus, et nõukogu ei esitanud ühtegi lisatäpsustust ega -selgitust seoses toorainehindade ja energiakulu arenguga uurimisperioodile järgneval perioodil.

235. Üldkohus leidis vaidlustatud kohtuotsuse punktis 90, et igal juhul, isegi kui eeldada, et see ongi hindade tõusu põhjus, ei toeta see asjaolu komisjoni järeldust seoses Hiinast pärit impordi väga madalate hindade negatiivse mõjuga liidu tootmisharu hindadele ja mahtudele. Üldkohus leidis selle kohta, et uurimisperioodile järgneva perioodi andmeid arvestades ei tulene juhtumi asjaoludest, et algmääruse artikli 3 lõike 9 teise lõigu punktis c ette nähtud kriteeriumi saaks täidetuks lugeda. Üldkohus rõhutas samuti, et liidu tootmisharu turuosa vähenes uurimisperioodile järgneval perioodil vaid 0,1 protsendipunkti.

236. Üldkohus lükkas ka tagasi nõukogu argumendi hinnakõikumiste „paralleelsuse” kohta, märkides samuti, et liidu tootmisharu ja Hiinast pärit impordi hindade vahe kahanes uurimisperioodile järgneval perioodil oluliselt (vaidlustatud kohtuotsuse punkt 89).

237. Üldkohus järeldas sellest, et kolmanda teguri uurimises esinevad vastuolud komisjoni prognooside, mida nõukogu kinnitas vaidlusaluses määruses, ja uurimisperioodile järgneva perioodi asjakohaste andemete vahel (vaidlustatud kohtuotsuse punkt 91).

– Kokkuvõte ArcelorMittali jt argumentidest

238. ArcelorMittal jt väidavad põhiliselt, et Üldkohus asendas vaidlustatud kohtuotsuse punktides 87–90 institutsioonide faktilise hinnangu omaenda hinnanguga, võtmata arvesse asjaolu, et kuigi liidu tootjad olid pärast uurimisperioodi tõstnud oma hindu ja säilitanud oma turuosa, oli liidu tootmisharu kulutasuvus sama perioodi jooksul märkimisväärselt vähenenud, mis näitas, et hindu oli tegelikult langetatud. Kuigi ArcelorMittal jt möönavad, et uurimisperioodi järgsed andmed näitasid, et impordihinnad ja liidu tootjate hinnad tõusid pärast uurimisperioodi, heidavad nad Üldkohtule lisaks ette seda, et ta ei võtnud arvesse asjaolu, et see tõus oli tingitud toorainehindade tõusust, ja et igal juhul ei kõrvaldanud selline tõus asjaolu, et import lõi hinnad alla, mis oli oluline asjaolu, nagu institutsioonid olid tuvastanud.

– Hinnang

239. Ma ei arva, et ArcelorMittali jt argumentidega võiks nõustuda.

240. On oluline meenutada, et kahju ohu kontekstis ei ole dumpinguhinnaga import selle hinnatasemele vaatamata (veel) liidu tootmisharule kahju tekitanud.

241. Algmääruse artikli 3 lõike 9 teise lõigu punkt c nõuab, et institutsioonid peavad uurima, „kas import toimub hindadega, mis oluliselt langetavad hindu või takistavad olulisel määral hinnatõuse, mis muidu aset leiaksid ja mis tõenäoliselt suurendaksid edasise impordi nõudlust”.

242. Selles artiklis viidatud edasine import peab seega olema määratud sellisel hinnatasemel, et see võib oluliselt langetada liidu tootmisharu hindu või ei luba neid oluliselt tõsta, mis võib tähendada edasise impordi nõudlust.

243. Neil asjaoludel märgin, et ArcelorMittal jt möönavad, et nii Hiinast pärit impordi kui ka liidu tootmisharu hinnad tõusid pärast uurimisperioodi, kuid leiavad, et sellegipoolest langetati liidu tootmisharu hindu, sest selle tootmisharu kulutasuvus oli oluliselt vähenenud.

244. Sellised argumendid tähendavad seda, et Euroopa Kohtult palutakse faktilisi asjaolusid uuesti hinnata, mis ei kuulu apellatsioonimenetluses tema pädevusse.

245. ArcelorMittali jt rõhutatud asjaolu, et, vaatamata hindade tõusule uurimisperioodi järgsel perioodil, lõi Hiinast pärit import endiselt hinnad alla, on lisaks lahutamatult seotud asjaoluga, et see import toimub liidu tootmisharu hindadest madalamate hindadega. Ainuüksi see asjaolu, iseäranis kui hinnavahe väheneb ja kui uurida tuleb kahju ohtu, ei võimalda kindlaks määrata, kas tulevikku suunatud analüüsi käigus, mis tuleb läbi viia algmääruse artikli 3 lõike 9 teises lõigus ette nähtud kolmandat tegurit arvestades, on tõenäoline, et liidu turule saabub edasine import sellise hinnatasemega, et see langetab oluliselt liidu tootmisharu hindu või takistab olulisel määral sellel tootmisharul oma hindu tõsta.

246. Lisaks sellele on lihtsalt vaidlustatud kohtuotsuse punkte 88 ja 90 lugedes ilmselge, et Üldkohus ei „eiranud" nõukogu selgitust, mille kohaselt Hiinast pärit impordi hindade tõus oli tingitud toorainehindade tõusust. Isegi kui oletada, et see oli nii, jättis Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 90 kõrvale võimaluse, et see asjaolu võiks käesoleval juhul (st arvestades Hiinast pärit impordi hindade ja liidu tootmisharu hindade tõusu tuvastamist) toetada komisjoni järeldust, mille kohaselt oli tegemist Hiinast pärit impordi „väga madalate" hindade negatiivse mõjuga liidu tootmisharu hindadele.

247. Sõltumata sellest, mida väidavad ArcelorMittal jt, ei asendanud Üldkohus minu arvates institutsioonide hinnangut omaenda hinnanguga. Ta kontrollis vastavalt eespool punktides 63 ja 67 meenutatud kohtupraktikale, kas institutsioonide kasutatud uurimisperioodist hilisemad majandusandmed kinnitasid hinnanguid, mille komisjon oli teinud ajutises määruses ja mida nõukogu kinnitas vaidlusaluses määruses, vaatamata kõnealustele andmetele.

248. Niisugune kohtulik kontroll on veelgi enam õigustatud tulevikku suunatud analüüsi tõttu, mida institutsioonid peavad läbi viima kahju ohu olemasolu kindlaksmääramise käigus algmääruse artikli 3 lõike 9 tähenduses.

249. Seega teen ettepaneku lükata tagasi ArcelorMittali jt väited, et Üldkohus rikkus õigusnorme seoses algmääruse artikli 3 lõike 9 teises lõigus ette nähtud kolmanda teguri uurimisega.

250. Kõiki neid põhjendusi arvestades teen samuti ettepaneku lükata tagasi nõukogu apellatsioonkaebuse kolmas väide ning ArcelorMittali jt apellatsioonkaebuse teine väide ja kolmanda väite teine osa, mille kohaselt on valesti tõlgendatud algmääruse artikli 3 lõiget 9 ning artikli 6 lõiget 1 ja eksitud kahju ohtu puudutavate tegurite uurimisel.

D. *Nõukogu apellatsioonkaebuse neljas väide, et Üldkohus rikkus õigusnormi selles osas, et ta asendas institutsioonide hinnangu majandustegurite kohta omaenda hinnanguga*

1. Kokkuvõte poolte argumentidest

251. Nõukogu, keda toetab Itaalia Vabariik, väidab, et liidu tootmisharu olukorra uurimine ja sellest tulenev analüüs kahju ohu olemasolu kohta on keerulised ja majanduslikku laadi. Vastavalt väljakujunenud kohtupraktikale ei saa Üldkohus seega kohtuliku kontrolli raames asendada liidu institutsioonide hinnangut keerukate majanduslike tegurite kohta omaenda hinnanguga. Ometigi tegi Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuses nende väitel just seda, tõlgendades valikuliselt tõendeid, omistades teatud asjaoludele erineva tähtsuse ja eirates teisi vaidlusaluses määruses tehtud järeldusi. Üldkohus ületas nõukogu ja Itaalia Vabariigi hinnangul oma pädevust.

252. Hubei tuletab eelkõige meelde, et kuigi institutsioonidele on antud ulatuslik kaalutlusõigus keeruliste faktiliste ja majanduslike hinnangute tegemiseks, ei jää nad siiski kohtuliku kontrolli alt välja.

2. Analüüs

253. Käesolevas ettepanekus olen juba mitmel korral täpsustanud, et kontroll, mida Üldkohus peab teostama dumpinguvastaste meetmete raames institutsioonide poolt läbi viidud majandusandmete uurimise üle, hõlmab kontrolli tõlgenduse üle, mille institutsioonid andsid majanduslikku laadi andmetele, kusjuures tuleb kontrollida institutsioonide poolt aluseks võetud tõendite õigsust, usaldusväärsust ja sidusust ning samuti seda, kas need tõendid sisaldavad kogu asjakohast teavet, mida keerulise olukorra hindamisel tuleb arvesse võtta, ja kas kõnealused tõendid võivad toetada järeldusi, mis nende pinnalt on tehtud.

254. Kõnealuse apellatsioonkaebuse väite, mille nõukogu esitas äärmiselt üldsõnaliselt, tulemuslikkus on minu arvates olemuslikult seotud sellega, millisele seisukohale jõutakse eelnevate väidete puhul. See kattub lõpuks üksikasjalikumate vastuväidetega, mis apellatsioonkaebuse pooled esitasid Üldkohtu hinnangute kohta, mis puudutavad liidu tootmisharu kaitsetu olukorra uurimist ja algmääruse artikli 3 lõike 9 tähenduses kahju ohu kindlaksmääramist võimaldavate tegurite uurimist.

255. Kuivõrd olen seisukohal, et nende väidetega ei saa nõustuda, teen ettepaneku lükata tagasi ka nõukogu apellatsioonkaebuse neljas väide.

256. Kuna minu arvates ei saa nõustuda apellatsioonikaebuste mitte ühegi väitega, teen seega ettepaneku jätta need tervikuna rahuldamata.

VII. **Kohtukulud**

257. Euroopa Kohtu kodukorra artikli 184 lõige 2 näeb ette, et kui apellatsioonkaebus on põhjendamatu, siis otsustab Euroopa Kohus kohtukulude jaotuse.

258. Vastavalt kodukorra artikli 138 lõikele 1, mida kodukorra artikli 184 lõike 1 alusel kohaldatakse apellatsioonkaebuste suhtes, on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud.

259. Euroopa Kohtu kodukorra artikli 140 lõike 1 alusel kannavad menetlusse astunud liikmesriigid ja institutsioonid ise oma kohtukulud.

260. Kuna Hubei on nõudnud kohtukulude väljamõistmist nõukogult ja ArcelorMittal jt-lt ning Euroopa Kohus peab minu arvates leidma, et apellandid on kohtuvaidlused kaotanud, teen ettepaneku jätta nende kohtukulud nende endi kanda ja mõista neilt välja ka Hubei kohtukulud.

261. Komisjon ja Itaalia Vabariik kui menetlusse astujad peavad kandma oma kohtukulud ise.

VIII. **Ettepanek**

262. Esitatud põhjendustest lähtudes teen Euroopa Kohtule ettepaneku teha järgmine otsus:

— jätta apellatsioonkaebused rahuldamata;

— mõista kohtukulud välja Euroopa Liidu Nõukogult ja ArcelorMittal Tubular Products Ostrava a.s.-lt;

— jätta Euroopa Komisjoni ja Itaalia Vabariigi kohtukulud nende endi kanda.